

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL



Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE LIEFDE VAN CORA

15 cent.



Er kleefde bloed aan haar vingers.

No. 1336.

NIEUWE SERIE

DE LIEFDE VAN CORA

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN CIRCUSVOORSTELLING.

Charles Brand, de intieme vriend en trouwde van Lord William Aberdeen, den welbekenden Londenschen philanthroop, zat voor de groote tafel in de eetzaal van de prachtige villa in Cromwellstreet, welke zijn Lordschap sedert geruimen tijd bewoonde.

Hij keek verdrietig voor zich heen en scheen al zeer weinig smaak te vinden in de kostbare spijzen, die de oude Gaston, de grijze kamerdienaar van Zijn Lordschap, zwijgend binnenbracht.

Hij behoefde waarlijk zijn eigen gemoed niet lang te doorzoeken om achter de oorzaak van deze neerslachtigheid te komen: hij was alleen.

Lord William Aberdeen had Londen eenige dagen geleden verlaten, teneinde op een zijner landgoederen een gewichtige zaak persoonlijk in orde te gaan maken.

En Charles Brand was in de Engelsche hoofdstad achtergebleven, daar ook te Londen een tamelijk gewichtige aangelegenheid de aanwezigheid van den intimus van zijn Lordschap noodzakelijk maakte.

De jonge man gevoelde nu eerst recht, met welke banden van innige verknochtheid hij aan zijn vriend gehecht was.

Zelfs een afwezigheid van enkele dagen kon hij moeilijk dragen.

De tegenwoordigheid van dien buitengewonen man met zijn scherp vernuft, zijn geestige uitvallen en zijn buitengewone ontwikkeling was hem even onmisbaar geworden als de lucht zelve!

De uren leken hem omgekropen te zijn.

Hij had zijn bezigheden verricht omdat de noodzakelijkheid hem daartoe dwong, maar zonder geestdrift, lusteloos en blijde wanneer hij er mede gereed was.

Telkens als de grijze Gaston binnenkwam, zag hij zijn jongeren meester met een meewarigen blik en hoofdschuddend aan.

De oude dienaar, die zelf reeds een groot aantal jaren in dienst van Lord William Aberdeen was kon zich maar al te goed voorstellen, hoezeer diens vriend zijn afwezigheid betreurde.

Maar toen de grijsaard het dessert binnen bracht, kwam hij met eenige overhaasting naar Charles toe.

Hij droeg een zilveren blad, waarop een brief.

— Ik geloof, dat er bericht van Mylord is, mijnheer Brand! riep hij opgewekt uit. Ik meen zijn hand op het adres te herkennen.

Snel greep Charles naar den brief en onmiddellijk herkende hij het fraaie, forsche handschrift van Raffles, zijn vriend.

Inderdaad, niemand anders dan de Groote Onbekende verschool zich achter de eerwaardige figuur van Lord William Aberdeen, die in geheel Londen bekend was om zijn menschelevendheid, zijn groote giften en de bescheiden wijze, waarop hij deze wegschonk.

Vlug nam Charles het briefje op en maakte de enveloppe open.

Bescheiden bleef Gaston op eenigen afstand staan.

Zijn nieuwsgierigheid was echter te groot, dan dat hij het vertrek zou hebben verlaten.

Charles vloog de weinige regels, die het

briefje bevatte door en zeide glimlachend tot den grijsaard:

— Het is in orde, beste Gaston! Zijn Lordschap vindt zich in uitstekenden welstand en komt reeds morgen weder terug.

De jonge man stak het briefje in zijn portefeuille, die hij in den binnenzak van zijn rok droeg.

Een vroolijk wijsje neuriënd begon hij het vertrek op en neer te loopen.

Zijn neerslachtige stemming was geheel verdwenen.

Hij had er op gerekend, dat Lord Lister, alias John Raffles, minstens een week zou wegblijven en nu keerde hij reeds morgen terug.

En aanstonds zouden zij hun avontuurlijk en gevaarlijk leven hervatten.

Hij keek op zijn horloge en zeide toen tot den ouden bediende:

— Ik denk, dat ik den avond in een schouwburg of variété ga doorbrengen, beste Gaston! Ik heb er behoefte aan, mijn vroolijkheid op een of andere wijze te luchten.

De oude man knikte vroolijk en verliet de kamer.

Maar op den drempel van de deur keerde hij zich nog eens om en zeide:

— Morgen zegt gij, mijnheer Brand?

„Ja, mijn beste Gaston, morgenavond! antwoordde Charles glimlachend.

En daarop viel de deur dicht.

Charles Brand begaf zich haastig naar zijn slaapkamer en maakte een weinig tiolet.

Hij greep zijn hoogen hoed en zijn overjas en begaf zich naar de vestibule.

— Zou ik Henderson roepen om mij met de auto ergens heen te brengen? mompelde hij in zich zelf. Neen, laat ik den braven kerel maar met rust laten. Het is mooi weer en het Hypodrome is hier niet ver vandaan.

De jonge man opende de huisdeur en verliet de villa.

Het was inderdaad prachtig lenteweder, ofschoon het nog vrij frisch was.

Een groot aantal wandelaars bewoog zich in de drukke Oxfordstreet, welke Charles spoedig bereikt had.

Hij volgde dezen drukken verkeersweg, stralend van licht en vroolijkheid, tot aan Piccadilly Circus en liep op het groote gebouw van het Hypodrome toe, hetwelk op dat oogenblik een groot reizend circus herbergde.

Charles kocht een logeplaats en spoedig daarop bevond hij zich in de helder verlichte circuszaal.

De voorstelling was in vollen gang.

Met den blik van een kenner volgde Charles Brand de verrichtingen van de uitstekend gedresseerde, prachtige paarden en kinderlijk genoot hij van de dwaze sprongen en de zot-heden der verschillende clowns.

In de pauze besloot Charles, die een groot minnaar van paarden was, de stallen te bezoeken.

Tegelijkertijd met een stroom bezoekers

daalde hij de breede treden af naar de cirkelvormige gang, die om de arena heen liep.

Spoedig had hij de stallen bereikt, waar een honderdtal meerendeels zeer schoone paarden, olifanten, zebra's, gedresseerde varkens en ander gedierte stond.

Met aandacht bekeek Charles een prachtige vos, toen een der piqueurs, een man met een tamelijk donker, gladgeschoren gelaat en zwarte, stekende oogen, op hem toe trad en zeide:

— Een fraai dier, Sir!

— Ja, inderdaad een schoon paard! bevestigde Charles vol bewondering, terwijl hij het dier op het glanzende kruis klopte.

— Ik geloof, dat mijnheer Mandolini, de eigenaar van de zaak, het wel wil verkoopen! ging de piqueur voort.

— En waarom zou hij zich van dat prachtige paard ontdoen? vroeg Charles eenigszins verwonderd.

— Ik geloof, omdat het dier in de arena altijd zeer schuw is, Sir! Overdag doet hij alle toeren zeer goed en zonder haperen, maar zoodra het electrische licht is opgestoken, wordt hij onhandelbaar en vreesachtig!

— Maar kan men het dan niet als schoolpaard gebruiken? vroeg Charles verder.

— Dat is al eens geprobeerd, Sir, maar met denzelfden ongunstigen uitslag. Het dier bleef eenvoudig stokstijf staan.

— Dat is vreemd! zeide Charles. En dan begrijp ik ook wel, dat de directeur het wil verkoopen.

Hij bekeek het paard nogmaals met het oog van een kenner en bedacht toen, dat hij het in ieder geval wel kon reserveeren voor zijn vriend, misschien zou deze wel lust gevoelen, het inderdaad zeer fraaie dier te koopen.

— Ik geloof wel, dat ik iemand ken, die het paard zou willen koopen! zeide hij op zachten toon.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en zocht er een kaartje uit, met den naam van zijn vriend erop.

— Geef dit kaartje aan den directeur en verzoek hem het paard niet te verkoopen voor overmorgen! zeide hij. De piqueur wierp een snellen blik op het kaartje en vroeg toen:

— Zou de heer, wiens naam ik hier op dit kaartje lees, den vos misschien willen koopen?

— Dat zou mij niet verwonderen, hij is een groot liefhebber van paarden!

De jonge man stak zijn portefeuille weder in den zak, duwde den piqueur een zilverstukje in de hand en verwijderde zich.

De piqueur bekeek beurtelings het geldstuk en het kaartje en stak beide in zijn zak.

Toen viel zijn blik op een klein stukje papier, dat vlak voor zijn voeten lag.

Hij raapte het op en wilde het in een der manden werpen, die voor dit doel op geregelde afstanden van elkaar waren neergezet, toen hij bemerkte, dat het geen vodge papier was, maar een keurig opgevouwen briefje.

De piqueur keek omzichtig om zich heen en vergewiste er zich van, dat niemand op hem lette.

Toen opende hij het briefje snel en wierp er een blik in.

Hij moest vlug de hand voor den mond houden, om een kreet van verrassing te onderdrukken.

Alsof hij zijn oogen niet had kunnen gelooven, doorliep hij nogmaals de weinige woorden en stak toen het briefje haastig in zijn zak.

Er kwam een valsche grijnslach om zijn lippen, toen hij in zich zelf bromde:

— Ik geloof, dat ik Black Devil goed nieuws kan brengen! Het toeval heeft mij hier een goede

kans geboden! Maar nu is het zaak, dat ik wegkom, want dat jonge heerschap, van wien ik zeker niet verwachtte, dat hij er zulk een gevaarlijk beroep op nahoudt, kon zijn verlies wel eens ontijdig bemerken en terugkeeren!

Haastig drong de piqueur door de rijen bezoekers heen, die hun plaatsen reeds weder gingen opzoeken, beklom een smalle houten trap en ging een der kleedkamertjes binnen, die zich te weerszijden van de gang bevonden, waarop deze trap uitkwam.

Charles had intusschen zijn plaats weder opgezocht en hij zat nauwelijks weder of de muziek zette een vroolijken marsch in en de voorstelling nam opnieuw een aanvang.

HOOFDSTUK II.

EEN NACHTELIJKE OVERVAL.

Toen de voorstelling was afgelopen, volgde Charles den stroom bezoekers, die het reusachtige circusgebouw verlieten.

Op straat gekomen dacht hij even na.

Hij raadpleegde zijn horloge en zag, dat het slechts even over elfen was.

Daar hij nog volstrekt geen lust in slapen had en zich zeer opgewekt gevoelde, besloot hij naar de Windsor-Club te gaan, waarvan zijn vriend vice-president was.

Hij was er zeker van, dat hij daar nog een groot aantal leden bijeen zou vinden met wie hij kon praten.

Daar het gebouw van de Windsor-Club zich eveneens in de Oxfordstreet bevond, besloot de jonge man te voet naar het Clubgebouw te gaan, dat zich op nauwelijks twintig minuten afstand bevond.

Alle winkels waren thans gesloten en de breede straat werd alleen verlicht door de electrische straatlantaarns.

Terwijl Charles zoo met snellen stap voortliep, bemerkte hij volstret niet, dat hij op eenigen afstand gevolgd werd door een langzaam rijdende huurauto.

Er bevond zich nog een tamelijk groot aantal van deze voertuigen op den weg, die de schouwburchbezoekers naar hun woning brachten.

Toen hij zich op ongeveer honderd meter van het clubgebouw bevond, stond de auto stil, het portier werd geopend en een man naar den laatsten smaak in een sierlijk avondtoilet gekleed, sprong naar buiten.

Hij begon Charles te volgen, zonder dit echter in het minst te laten merken.

De auto had zich intusschen ook reeds weder in beweging gesteld.

Nu was de man die uit den wagen gestapt was, vlak bij Charles.

De vreemdeling nam beleefd zijn hoed af en zeide met een zachte stem, die duidelijk zijn buitenlandsch accent verried:

— Zoudt gij mij niet een weinig vuur willen geven, mijnheer?

Bereidwillig tipte Charles de asch van zijn eigen sigaret, opdat de vreemdeling de zijne daaraan zou kunnen aansteken.

De vreemdeling nam hem echter de sigaret uit de hand, deed een paar trekjes en wees tegelijkertijd op het huis, waarnaast zij zich op dat oogenblik bevonden.

— Is dat niet het gebouw van de Windsor-Club mijnheer? vroeg de vreemdeling beleefd.

Charles keek terzijde en antwoordde toen:

— Neen, mijnheer, daar zijt gij nog niet aan toe! Het bevindt zich ongeveer vijftig passen verder.

— Ik dank u, zei de vreemdeling.

Hij gaf de sigaret weder terug, lichtte zijn hoed af en liep langzaam voort.

Charles had de sigaret weder tusschen de lippen gestoken.

Maar nauwelijks had hij een paar trekjes gedaan, of het leek hem of er plotseling een dikke mist voor zijn oogen kwam.

Hij greep naar zijn hoofd en slaakte een schorren kreet.

Toen wilde hij luide schreeuwen, maar reeds begon het bewustzijn hem te verlaten.

Het was alsof een ijzeren vuist zijn keel toeschroefde.

En zeker zou hij gevallen zijn, als de vreemdeling, die hem geen oogenblik uit het oog had verloren, hem niet in zijn armen had opgevangen en met behulp van den chauffeur, die snel van zijn zetel was gekomen, naar de auto had gedragen, waarvan het portier door een der inzittenden werd opgehouden.

Dit alles was zoo vliegensvlug in zijn werk gegaan, dat de auto reeds weder in beweging was voor de verblufte voorbijgangers, die het tooneeltje hadden bijgewoond, zich goed bewust waren, wat er eigenlijk was voorgevallen.

Toen eenigen tot het besef begonnen te komen, dat hier een gewelddadige ontvoering had plaats gehad, was het reeds veel te laat om hem hulp te kunnen bieden.

Van het nummer van de auto was niets te zien door de pijlsnelle vaart, waarmede zij wegreed.

Overigens was het zeer de vraag of de auto wel een nummer had gehad.

De wagen reed de Oxfordstreet in duizelingwekkende vaart geheel uit, reed langs Hyde-Park, volgde Bayswater Road, snorde langs Porchester Gate, steeds in een rechte lijn doorijlend.

Even voorbij Kensington Garden sloeg de wagen een zijstraat in, totdat West-Bourne Street bereikt was, stak de Talbot Road over, passeerde de spoorlijn van de Great Western en volgde toen Harrow Road over een geruimen afstand.

Eindelijk stond de auto stil.

Slechts aan een zijde van den weg bevonden zich nog huizen.

Men bevond zich hier in een van de voorwijken van Londen.

De chauffeur sprong van zijn zetel, keek spiedend om zich heen en opende snel het portier.

— Is hij nog bewusteloos? fluisterde hij.

— Ja, maar het zal niet lang meer duren.

— Dan moeten wij ons haasten!

— Klop eens aan en noem het wachtwoord!

De chauffeur snelde naar de deur van een klein wijnhuis, het laatste van de straat, en waarvan de blinde zijmuur onmiddellijk grensde aan een groote uitgestrektheid bouwterrein, kenbaar aan de talrijke borden met plattegronden beplakt, waarop koopers werden uitgenoodigd hun geld in dit terrein te beleggen.

Boven de deur van deze kroeg brandde een kleine roode lantaarn.

De chauffeur klopte op eigenaardige wijze aan de deur.

Een klein luikje werd geopend en daarachter verscheen een hoofd met verwarde roode haren en een rooden ringbaard, die verre van goed onderhouden was.

Een schorre stem vroeg fluisterend:

— Wie daar?

— Ik ben het, Atkinson! zeide de chauffeur op even zachten toon.

— Zijt gij het, Pitney? kwam de stem achter het luik weder. Noem het wachtwoord.

De chauffeur bromde bijna onverstaanbaar eenige woorden in een vreemde taal en daarop werd de deur geopend.

Dat alles had slechts enkele seconden geduurd.

Zoodra de deur open was, kwam de man in

het avondtoilet, die Charles om vuur verzocht had, het eerst uit de auto.

Hij werd gevolgd door een tweeden man, die eveneens in een sierlijk avondcostuum gestoken was.

Ten slotte trad een jonge vrouw, in een zeer sierlijk toilet, snel naar de deur toe en verdween in de donkere gang.

De mannen wierpen nogmaals een onderzoekenden blik in het rond en haalden daarna den nog steeds bewusteloozen Charles uit de auto.

Met moeite droegen zij hem het wijnhuis binnen.

Zoodra zij daar waren, beval de man van de sigaret:

— Nu de auto weggrijden, Pitney!

Maar daarin scheen de chauffeur weinig lust te hebben.

— Dat moet een ander maar doen, Warber! zeide hij onwillig. Ik heb dit zaakje uitgevonden en ik wil er ook de eer van hebben tegenover Black Devil!

— Nu, goed, dat zult gij ook, maar hoe komt dan de auto weer weg?

— Laat Brisac het maar doen! zeide Pitney, die niemand anders was dan de piqueur uit het Hypodrome.

— Breng jij dan de auto weder naar de garage terug, Brisac! zoo wendde de man van de sigaret zich tot degeen, met wiens hulp hij Charles had binnen gedragen.

— Het is goed! bromde deze.

Charles werd naar een klein achtervertrek gedragen en zoodra hij op een stoel was gezet, verliet de met Brisac aangesproken persoon snel het huis, trok de deur dicht en nam achter het stuurwiel van de auto plaats.

Het volgende oogenblik was deze uit het gezicht verdwenen.

Intusschen stonden Pitney en de andere vreemdeling zwijgend voor den nog altijd bewusteloozen Charles.

— Het duurt vrij lang, voor hij tot bewustzijn komt! meende de piqueur. Gij zult hem toch hoop ik niet vergiftigd hebben, Johnny?

Johnny schudde het hoofd.

— Daar is niet veel kans toe! zeide hij. Ik maak mijn sigaretten altijd precies volgens hetzelfde recept — een vergissing is onmogelijk.

— Ik moet zeggen, dat gij het handig gedaan hebt! zeide Pitney vol bewondering. Hij scheen niets van de verandering bemerkt te hebben.

— Geen wonder, zeide Johnny, vol trots, ik heb het meer bij de hand gehad. Ik vroeg hem zoogenaamd naar het gebouw van de Windsor-Club, dat ik evengoed ken als ieder klein kind in Londen en toen hij omkeek om even te zien waar wij waren, verwisselde ik snel de beide sigaretten.

— Gij zijt een handig goochelaar!

— O, het is niets dan gewoonte! hernam

Johnny, ofschoon men duidelijk kon zien, dat hij geveleid was door dezen lof.

Op dat oogenblik maakte Charles een kleine beweging met de hand.

— Hij komt bij! riep Pitney verschrikt uit. Het is tijd, dat wij hem naar de vergaderzaal brengen.

Hij trad snel op een klein schilderijtje toe in een vergulde lijst.

Het schilderijtje bleek niets anders te zijn dan een klein deurtje in den wand.

Pitney trok dit deurtje naar zich toe, na aan een krul van den vergulden rand te hebben getrokken.

Een telefoontoestel werd zichtbaar.

Hij nam den hoorn van den haak en sprak snel eenige woorden in het toestel.

Daarop sloot hij het deurtje weder en zeide:

— Black Devil wacht ons!

— Spoedig dan!

Midden in het vertrek stond een kleine tafel.

De beide mannen tilden haar op en schoven haar ter zijde.

Daarop sloegen zij het vloerkleed om.

In den vloer van de kamer werd een klein luik zichtbaar.

Pitney tilde het op met behulp van den ring, die er aan gesmeed was, en nu kwam het boven einde van een kleine smalle trap te zien.

Johnny nam den langzamerhand bijkomenden Charles bij de voeten, terwijl Pitney hem onder de armen greep.

Niet zonder moeite droegen zij hem de vrij hoge en steile trap af.

Zij bevonden zich nu in een kelder, die flauw verlicht was door een laag brandende gaslamp.

Een man van een reusachtigen lichaamsbouw kwam hen tegemoet.

— Het wachtwoord! klonk zijn stem.

— Kent gij ons niet eens, Clarke? vroeg Johnny met een groven lach. Moeten wij ons nog bekend maken?

— Het is hier ook zoo donker! bromde de reus, maar nu ik uw stemmen hoor, is het in orde.

Hij stak een reusachtige revolver, die hij in de rechterhand achter zijn rug gehad had, weder in zijn zak, en vroeg, terwijl hij op Charles wees:

— Is dat de vangst, waarover Cora het heeft?

— Ja, dit is onze man! antwoordde Pitney, terwijl hij trotsch op Charles wees, alsof deze een hert en hij zelf de bekwame schutter ware, die het dier had neergeschoten.

— Nu, gij zult welkom zijn!

De reus haalde een grooten sleutel uit zijn zak en stak dien in het slot van een zware eikenhouten deur, waarvan het ijzeren beslag mat glinsterde in het flauwe licht.

De deur ging open en de beide mannen

traden met hun levende vracht een tamelijk breede gang in, die zij over een afstand van bijna tien minuten volgden.

Indien Charles bij zijn bewustzijn geweest was, zou hij ontdekt hebben, dat deze gang op geregelde afstanden smalle dwarsgangen had, die waarschijnlijk in tijd van nood gebruikt moesten worden om er langs te ontluchten, of ook wel, om vandaar uit ongewensche indringers verraderlijk te kunnen neerschieten.

Eindelijk bereikten zij een tweede deur.

Nogmaals moesten zij het wachtwoord zeggen, toen draaide ook deze deur in haar hengsels en bevonden de drie mannen zich in een laaggezonderde kamer, waar een dozijn mannen en een jonge vrouw, dezelfde, die zooeven uit de auto gestapt was, aanwezig waren.

Behalve de deur waardoor zij waren binnengekomen, bevond er zich nog een tweede in dit vertrek, die blijkbaar als nooduitgang dienst moest doen.

De aanwezigen zaten allen aan een lange, withouten tafel in het midden van het vertrek.

Zij waren blijkbaar allen gemaskerd geweest, want sommigen hadden het zwarte masker op het voorhoofd geschoven, terwijl anderen het voor zich op tafel hadden neergelegd.

De jonge vrouw, die door de reus Cora was genoemd, stond in een hoek, dien zij blijkbaar had uitgekozen om van daar het schouwspel bij te wonen, dat zich voor haar oogen zou afspelen.

Aan het hoofd van de tafel zat een jonge, krachtig gebouwde man, aan wien het dadelijk te zien was, dat hij geen Engelschman van geboorte was.

Hij had groote amandelvormige oogen en uitspringende jukbeenderen, die dadelijk zijn moscovitische, zoo niet zijn Aziatische afkomst verrieden.

Een bos gitzwart haar viel in verwarde lokken in zijn hals en langs zijn ooren.

Op het eerste gezicht was het geen onaangenaam gelaat, maar bij nadere beschouwing ontwaarde men er een trek van sluwheid en van koelbloedige wreedheid op, die afstootte.

Soms ook verscheen er in de diepzwarte oogen een flikkering, die op een woesten, hartstochtelijken aard duidde, en op een heerschzucht, die geen tegenspraak dulde.

De beide mannen droegen Charles naar een stoel tegenover het hoofdeinde van de tafel en namen toen op hun beurt zwijgend plaats.

— Is dat de man? vroeg de aanvoerder van de bende.

— Ja, Black Devil! antwoordde Johnny.

— En gij, Pitney, hebt het briefje gevonden, zoo wendde Black Devil zich tot den kleinste der twee mannen, die in chauffeurs-uniform gekleed was.

— Ja, chef, dat deed ik!

— Hebt gij het bij u?

— Hier is het!

Pitney stak de hand in den zak en haalde er het briefje uit, hetwelk Charles eenige uren geleden voor de box van den goudvos verloren had.

Black Devil nam het aan en las het met aandacht door.

Hij stiet een goedkeurend gebrom uit.

— Lees het eens, Cora! zoo wendde hij zich tot de jonge vrouw in den hoek. Zeg mij eens, wat gij er van denkt.

Cora kwam langzaam nader en nu het licht haar goed bescheen, kon men zien, dat zij een fraai, bleek gelaat had, waarin groote bruine oogen schitterden, overweld door donkere wenkbrauwen, welke zij de gewoonte had in aanvallen van drift zoodanig te fronsen, dat zij slechts één doorlopende rechte lijn vormden.

Zij had opvallend witte kleine tanden, wat te meer uitkwam door de roode kleur der volle lippen.

Zij nam den brief uit de hand van Black Devil aan en las de weinige woorden, die er op stonden.

Toen haalde zij de schouders op.

— Gelooft gij niet, dat het ons van nut kan zijn? vroeg Black Devil.

— Het kan u van nut zijn, als die man daar wil spreken of, indien hij niet wil, dan toch althans de ander! Maar als zij dat niet willen, dan kunt gij dit briefje wel in het vuur werpen, dan is al uw moeite tevergeefs.

— Niet willen! riep de chef van de bende toornig uit. Dat zou ik wel eens willen zien! Weet gij dan niet, dat ik middelen bezit om de koppigsten tot spreken te dwingen.

— Dat weet ik! antwoordde Cora, en gij hebt er meer gebruik van gemaakt dan mij lief is. Gij weet wel, dat ik niet van zulke gewelddadigheden houd.

Black Devil sloeg ongeduldig met de vuist op tafel.

— Gij zijt nog steeds te teerhartig, mijn liefje. Gij hadt eens eenige jaren in een Sibेरische gevangenis moeten zitten, evenals ik, je heer en meester.

— Waarom?

— Omdat je dan met wat meer gezonden haat beziel zou hebben tegen de vervloekte maatschappij. Kort en goed — ik pas de middelen toe, die ik goed acht. En dat zij menigmaal doeltreffend zijn gebleken, dat kunnen de kameraden hier getuigen!

Verschillende kreten van instemming deden zich hooren.

Op dat oogenblik wees een der bandieten op Charles.

— Hij wordt wakker! riep hij uit.

Inderdaad, Charles begon zich te bewegen. Er liep een lichte siddering door zijn ledematen.

— Zie of hij gewapend is! beval Black Devil.

Johnny stond op en doorzocht de zakken van Charles.

Hij haalde er de kleine revolver uit, welke hij gewoon was bij zich te steken, als hij des avonds uitging.

Hij legde het wapen voor den chef neder, die het met een minachtend blikje bekeek.

Op dat oogenblik sloeg Charles de oogen op. Met een verwilderden blik keek hij om zich heen.

Toen hief hij langzamerhand de rechterhand op en wreef zich over het voorhoofd.

Hij scheen zijn oogen niet te vertrouwen. De hand viel weder neer en hij wendde langzaam het hoofd naar alle zijden.

Toen staarde hij een voor een alle bandieten aan, tot zijn blik op Johnny bleef rusten.

Er scheen een licht voor hem op te gaan.

Hij wilde opstaan, maar zonk krachteloos weder op zijn stoel terug.

Zijn stem klonk toonloos, toen hij vroeg:

— Waar ben ik? En wie zijt gij?

Black Devil belastte zich met het antwoord.

— Gij zijt in de vergaderzaal van „De Gouden Spin”, een vereeniging, waarvan ik u het doel wel niet nader uiteen zal behoeven te zetten en wij zijn de leden van deze vereeniging. Zijt gij nu voldaan?

Charles keek opnieuw om zich heen.

Zijn herinneringsvermogen keerde snel terug.

De invloed van de bedwelmende sigaret deed zich niet meer gelden.

Duidelijk stond hem thans het oogenblik voor den geest, waarop de vreemdeling hem om vuur had gevraagd en duidelijk kon hij zich herinneren, hoe na een paar trekjes aan de verraderlijke sigaret het bewustzijn hem ontvlooden was.

Hij besloot echter zich zijn vriend ten voorbeeld te stellen en den toestand, waarin hij geraakt was, moedig en kalm onder het oog te zien.

Alleen kon hij zich nog volstrekt niet begripen, met welk doel de bandieten zich van zijn persoon meester hadden gemaakt.

Een snelle greep naar zijn vestzak en naar zijn portefeuille bewezen hem, dat men hem niet geplunderd had.

Alleen zijn revolver was verdwenen.

Charles Brand wierp opnieuw een vluchtigen blik om zich heen, vestigde daarna zijn blauwe oogen op den man, die hem op straat had aangesproken en zeide toen op ironischen toon, terwijl hij licht voor het zonderlinge gezelschap boog:

— Gij hebt mij eenigszins tegen mijn wil in uw aangenaam gezelschap gebracht, mijneheeren! Ik zou de waarheid te kort doen, indien ik beweerde, dat ik mij daardoor aangenaam gevoeld zou gevoelen. Ik geloof eigenlijk, dat ik mij als uw gevangene dien te beschouwen.

— Gij legt groot doorzicht aan den dag, jonge man! merkte de chef van de bende,

Black Devil, spottend op. Inderdaad zijt gij niet ver van de waarheid af.

— En mag ik ook vragen, zoo hernam Charles op denzelfden ironischen, hoffelijken toon, wat het doel is van dit gedwongen bezoek ten uwent?

— Dat zult gij aanstonds vernemen! antwoordde Black Devil.

Hij sprak fluisterend eenige woorden in een vreemde taal met Pitney, waarop deze de hand in den zak stak en er een papiertje uit haalde.

Black Devil vouwde het briefje open en las het snel door.

Daarop vestigde hij zijn koolzwarte oogen op den gevangene en zeide:

— Hebt gij nog niets vermist, mijnheer?

Een plotselinge onrust overviel den jongen man.

Snel haalde hij zijn portefeuille uit zijn zak en doorzocht den inhoud.

Zijn gelaat werd bleek en nam een verschrikte uitdrukking aan.

Daarop wierp hij een snellen blik op het briefje, dat Black Devil nog steeds in de hand hield en antwoordde op koelen toon:

— Inderdaad! Men heeft mij een brief ontstolen!

— Men heeft dien brief niet gestolen, mijn waarde heer, maar gevonden! riep nu Pitney uit.

Charles keek den spreker aan.

Dadelijk herkende hij in hem den piqueur met wien hij eenige woorden in den stal van den circus gewisseld had.

— Iets vinden en het niet teruggeven,

staat naar mijn oordeel gelijk met stelen, mijnheer de piqueur, of wat gij anders zijn moogt! riep Charles op scherpen toon uit.

— Nu, gij moogt het noemen zooals gij wilt! vervolgde Black Devil, terwijl hij onverschillig de schouder ophaalde. De hoofdzaak is, dat ik thans dit briefje in mijn bezit heb en er gebruik van denk te maken.

— En hoe zoudt gij dat willen doen? vroeg Charles, die moeite had zijn ongerustheid te verbergen.

— Dat zult gij aanstonds hooren! antwoordde Black Devil. Uit dit briefje blijkt mij duidelijk, dat ik in u niemand anders te zien heb dan een collega! En nog wel een collega, tegen wien wij moeten opzien! Want als ik mij niet sterk vergis, is dit kattenbelletje afkomstig van niemand minder dan van den geheimzinnigen inbreker John Raffles! De onderteekening J/R/ zal daar in ieder geval wel op wijzen. In dit briefje wordt ge met weinige woorden uitgenoodigd u morgenavond, dat wil zeggen, want het is reeds ver over twaalfen, hedenavond op een afgesproken plaats te bevinden, teneinde vandaar een „grooten slag” te slaan! Gij begrijpt wel, waar ik heen wil?

— Ik meen het te begrijpen! antwoordde Charles langzaam.

— Dat doet mij genoeg. Wij verlangen niets anders, dan ons aandeel te hebben in deze onderneming van uw grooten vriend. Wat zegt gij daarop?

— Daarop zeg ik, dat ik weiger! klonk de rustige stem van den jongen man.

HOOFDSTUK III.

DE AFSpraak.

Na dit kalm gegeven antwoord heerschte er een oogenblik een drukkend stilzwijgen in het laag gezolderde vertrek.

De meeste bandieten keken Charles aan met een blik alsof zij hun ooren niet vertrouwden.

Een man, die zich volmaakt in de macht van hun chef bevond, wiens wreedheid zij maar al te goed kenden, waagde het, om een weigerend antwoord te geven.

Op het gelaat van Black Devil zelf vertrok echter geen spier.

Hij keek zijn gevangene alleen strak aan met zijn stekende zwarte oogen en trommelde zenuwachtig met de vingers van zijn rechterhand op tafel.

Eindelijk begon hij:

— Ik heb u goed verstaan? Gij weigert ons

aan die onderneming van uw vriend te laten deelnemen, die hem waarschijnlijk een buitengewoon grooten buit zal opleveren?

— Ik weiger, omdat ik weet, aldus in den geest van mijn vriend te spreken, antwoordde Charles steeds even bedaard, ofschoon de gemaakte kalmte van het bendevoofd hem allesbehalve aanstond.

— Maar weet gij dan niet, dat wij u dwingen kunnen? riep Black Devil thans met stemverheffing uit, terwijl zijn oogen dreigend begonnen te fonkelen. Gij zult toch wel eens van mij gehoord hebben?

— Ik moet bekennen, dat ik tot dusverre dit genoeg nog niet heb mogen smaken! antwoordde Charles.

— Welnu, dan verzeker ik u, dat gij mij zult leeren keenen! Gij moet weten, dat ik er niet

de man naar ben, om mij met een botte weiger-
ring te laten afschepen.

— En hoe denkt gij mij dan tot inwilliging
te dwingen? riep Charles uit.

— Wel, mijn waarde heer, ik zou u dwingen
op dezelfde wijze als men in de middeleeuwen
misdadigers of hen, die men daarvoor hield,
dwong hunne misdaden te bekennen — of zij
al of niet gepleegd waren.

Ondanks zijn koelbloedigheid en zijn moed
verbleekte Charles Brand eenigszins.

— Gij zoudt het wagen een Engelschman
op de pijnbank te spannen! riep hij uit, terwijl
zijn oogen begonnen te fonkelen.

— Dat zou ik inderdaad, mijn waarde —
en gij zoudt niet de eerste zijn, dat verzeker ik
u! antwoordde Black Devil spottend. Gij zoudt
aan mijne mannen kunnen vragen, hoe ik slechts
eenige weken geleden gehandeld heb met een
koppigen boer in Warwick, die weigerde mij de
plek aan te wijzen, waar hij de spaarduiten ver-
borgen hield. Ik geef u de verzekering, dat de
oude vrek geen half uur bij zijn weigering bleef
volharden!

— En gij wilt mij dat zelfde lot laten onder-
gaan? zeide Charles, terwijl hij den chef vast
aankeek.

— Zonder eenige gewetenswroeging! Al zou
het mij daarom spijten, wijl ik in u en in uw
vriend collega's meen te mogen begroeten.

— Ik zou u raden, dat niet te zeggen in
tegenwoordigheid van mijn vriend! riep Charles
toornig uit.

Juist toen Black Devil woedend met de vuist
op tafel sloeg en een antwoord wilde geven,
kwam zijn minnares naar hem toe en fluisterde
hem eenige woorden in het oor.

Het gelaat van den bandiet ontspande zich
en hij knikte eenige oogenblikken snel op en neer.

Daarop beval hij aan eenige mannen, die het
dichtst bij hem waren gezeten:

— Breng hem naar het cachot! Zorg voor een
goede matras en geef hem te eten! Doe er een
goed glas wijn bij, want al is onze gast nog
weigerachtig — ik twiifel er niet aan of hij zal
later een van de onzen worden!

Charles dankte den hemel, dat hij dien avond
in een vermomming naar het circus was gegaan,
omdat hem dit geraden leek na de ontvangst
van het briefje, dat hem zoo noodlottig zou
worden.

De jonge man begreep volstrekt niet, waardoor
deze plotselinge verandering in de houding
van het bendehoofd was teweeggebracht.

Hij gevoelde zich evenwel allesbehalve ge-
rust.

Het gelaat van den bandiet vertoonde een
valschen, loerenden trek.

Zijn zwarte oogen keken hem spottend aan.

Tevergeefs vroeg hij zich af, wat zijn lot
kon zijn.

Hij werd door een paar mannen aangegrepen
en weggevoerd langs denzelfden weg, dien hij
gekomen was.

De bandieten sloegen echter spoedig een
ziggang in en bleven stilstaan voor een lage,
met ijzer beslagen deur, waarin zich een klein
getralied luikje bevond.

Een hunner opende de deur.

Even dacht Charles erover den ander neer
te slaan en te trachten op de vlucht te gaan,
maar hij zag onmiddellijk het nuttelooze van
deze poging in.

De andere zou alarm maken en hij zou
dadelijk achterhaald worden.

Hij schikte zich dus in zijn lot, maar legde
bij zich zelf de belofte af, dat hij het onmogelijke
zou beproeven om Raffles bijtijds te waarschu-
wen.

Hij had het vage gevoel, dat een groot gevaar
boven het hoofd van dezen hing.

Toen de deur geopend was, werd hij naar
binnen gebracht.

Hij bevond zich in een klein, vierkant hok,
waarvan de zijden ongeveer twee meter lang
waren.

In een hoek lag een vrij groote matras, waarbij
een lage tafel en een stoel geschoven waren.

In het midden van de zoldering gloeide een
klein, electrisch lichtje.

Daarop vertrokken zijn cipiers weder en
Charles Brand bleef alleen achter.

Een kwartier later werd hem een vrij goed
souper gebracht.

Een oogenblik aarzelde hij, of hij van het
voedsel zou gebruiken, maar spoedig begreep
hij, dat het den bandieten geen voordeel zou
brengen, indien zij hem nogmaals bewusteloos
maakten, of zonder meer uit den weg ruimden,
en daar hij gevoelde, dat hij zijn krachten meer
dan ooit noodig zou hebben, begon hij met smaak
te eten.

Terwijl hij at en dronk, hoorde hij telkens
den eentonigen stap van den schildwacht, die
voor de deur heen en weer liep, en zag hij om
de paar minuten het hoofd van zijn bewaker
voorbij het kleine getraliede luik schuiven.

Toen hij gereed was, wierp hij een blik op
zijn horloge.

Het was ruim twee uur.

Hij trad op de deur toe en onderzocht haar
vluchtig.

Dadelijk zag hij, dat er geen sprake van was
zonder de noodige werktuigen deze deur met
geweld te openen.

Het mes, dat men hem gegeven had om het
vleesch te snijden, en dat zelfs geen scherpe
punt had, zou op het harde eikenhout volstrekt
geen uitwerking hebben.

Toen schoot hem plotseling iets te binnen.

Toen de schildwacht opnieuw voorbij kwam,
ging hij vlak vóór het luikje staan en wenkte
den man.

— Wat wilt gij? vroeg deze op norschen toon.

— Ik wil u duizend pond laten verdienen.

— Duizend pond is geen keinigheid en hoe
zou ik dat wel moeten doen? vroeg de man op
spottenden toon.

— Eenvoudig door de deur te openen en mij te laten ontvluchten.

— Hebt gij die duizend pond bij u?

— Dat niet, maar ik geef u mijn eerewoord, dat gij ze reeds morgen zoudt hebben!

De man keek zijn gevangene eenige oogenblikken strak aan.

— Gij moogt u gelukkig achten, dat ik dit aanbod niet aan onzen chef mededeel, het zou u zeker slecht vergaan. En om u de waarheid te zeggen, vertrouw ik het ook maar ten halve. Niet meer van die praatjes, of ik zou mij genoodzaakt zien, ze aan mijn meester over te brengen.

Ondanks zich zelf, moest Charles de discipline bewonderen, die blijkbaar onder de leden van de bende heerschte.

Black Devil moest wel grooten invloed uitoefenen op zijn mannen, dat zij zelfs ongeroerd bleven voor zulk een schitterend aanbod.

Zuchtend wendde Charles zich weder af.

Hij liet zich op de matras vallen en dacht ingespannen na.

Hoe vervloekte hij zijn achteloosheid, die hem het hoogst gewichtige briefje van Raffles had doen verliezen.

Hij zag met vrees het oogenblik tegemoet, waarop hij Raffles deze nalatigheid zou moeten bekennen.

Nog een uur bleef hij wakker.

Maar indien hij nog een oogenblik de hoop mocht hebben gekoesterd, dat de bewaking mocht verminderen, dan zou hij bedrogen uitkomen: de schildwacht bleef met denzelfden eentonigen stap vóór het cachot heen en weer loopen.

Eindelijk werd de slaap den jongen man te machtig.

Geheel gekleed, strekte hij zich op de matras uit en spoedig ontfermde de slaap zich over hem.

In de groote vergaderzaal dacht men echter niet aan slapen.

Black Devil hield een gewichtige vergadering met zijn luitenanten, waaraan ook de jonge vrouw deelnam, die door haar schranderheid blijkbaar grooten invloed op de leden van de bende en zelfs op haar aanvoerder uitoefende.

— Was mijn raad niet goed? vroeg Cora, nadat er eenigen tijd gesproken was.

— Ik geloof, dat hij voortreffelijk is, mijn duifje! zeide Black Devil, terwijl hij zijn minnares bij wijze van liefkoozing aan het dikke, zwarte haar trok.

— Maar hoe zullen wij den Grooten Onbekende, die nog geen onzer ooit, althans bij zijn weten, van aangezicht tot aangezicht heeft gezien, in onze macht krijgen? vroeg Johnny, die aan het beraadslagen deelnam en blijkbaar tot de vertrouwden van het bendehoofd behoorde, evenals Pitney.

De anderen dachten even na.

— Ik geloof, dat dit het beste is! hernam de heldere stem van Cora opnieuw. Vier van de sterkste mannen begeven zich morgen naar

de plek van de afspraak. Zij gaan er per auto heen, maar zij moeten zeer voorzichtig te werk gaan, dat Raffles geen achterdocht krijgt!

— Dat zal niet zoo gemakkelijk gaan! meende Black Devil. Als wij met z'n vieren op hem toekomen, zal hij gewaarschuwd zijn en zich te weer stellen en, naar wat ik van hem gehoord heb, zouden vier mannen, zelfs al zijn zij nog zoo sterk, groote moeite met hem hebben, wanneer zij hem niet bij verrassing kunnen overvallen.

— Kom, riep Cora uit, dat geloof ik niet. Zou één man het tegen vier kunnen opnemen?

— Gij zoudt die vraag niet stellen, Cora, als gij Raffles beter kent! merkte Black Devil op drogen toon op. Neen, wij moeten met list te werk gaan, anders valt het geheele plan in duigen.

— Ik geloof, dat ik een middel weet! riep nu Pitney uit.

— Laat eens hooren! zeide Black Devil.

— Drie onzer blijven in de auto zitten, maar de vierde zorgt, dat hij voor het afgesproken uur op het punt van samenkomst is.

— En dan? vroeg Cora nieuwsgierig.

— Dan zal Raffles niets vermoedend op hen toegaan. We moeten natuurlijk iemand uitzoeken, die in gestalte en uiterlijk zooveel mogelijk op dien snuiter gelijkt!

— Dan zullen wij Barber nemen! zeide Black Devil. Die is niet te groot, gebruind en heeft even lang en zwart haar.

— Maar als Raffles een wachtwoord vraagt?

— Dan moet het reeds te laat voor hem zijn! antwoordde Pitney. Zoodra hij dicht bij hem is, moet Barber hem een slag onder de kin toebrengen. Hij is een voortreffelijk bokser en een goed aangebrachte slag zal Raffles wel zoodanig verdooven, dat de anderen kunnen toesnellen en zich van hem meester maken. Het is daar een zeer afgelegen plek en alles kan in enkele minuten zijn afgelopen.

— Ik geloof, dat je plan uitvoerbaar is, Pitney! riep Black Devil goedkeurend uit. Barber moet de jas van dien jongen aantrekken en zijn hoed opzetten. Raffles zal beide kledingstukken natuurlijk goed kennen.

— En de rest zullen wij morgen bespreken, zeide Cora, terwijl zij haar kleine hand voor den mond hield en een zwaren geeuw onderdrukte. Het is voor vanavond genoeg.

Black Devil gaf nog eenige bevelen, liet de wacht voor het cachot aflossen en daarop vertrokken alle bandieten, op vier na, die voor de bewaking van den gevangene moesten zorgen.

Den volgenden dag scheen voor Charles voorbij te kruipen.

Naarmate de uren vorderden werd het hem moeilijker rustig in het nauwe hok te blijven.

Wel werden hem geregeld zijn maaltijden gebracht, maar zijn ongerustheid nam zoodanig toe, dat het hem bijna onmogelijk was, er een bete van te nuttigen.

Hij had nog enkele keeren getracht zijn bewakers om te koopen, maar deze waren onverbiddelijk, zoozeer scheen de vrees voor de wraak van hun chef en het ontzag voor zijn verrijkende macht hen te beheerschen.

Moedeloos gaf Charles eindelijk den strijd op.

Daar de bewaking geen oogenblik verflauwde, viel er ook niet aan te denken een poging tot ontvluchting te wagen.

Telkens werd opnieuw het hoofd van een der bewakers door het luikje zichtbaar.

Blijkbaar verkeerden zij zelve in een groote ongerustheid wegens de mogelijkheid, dat de metgezel van den Grooten Onbekende, van wiens wonderbaarlijk vernuft zij zoo menigmaal hadden gehoord, zou kunnen ontkomen — al leek dit ook volkomen ondoenlijk.

Zoo verstreek de dag en de avond kwam.

Het werd zeven uur, het werd acht uur, en nog steeds bleef de toestand onveranderd.

Charles begon met korte, zenuwachtige passen zijn cel op en neer te loopen.

Hij had wel met het hoofd tegen den muur willen loopen van woede over zijn onachtzaamheid, die zijn vriend stellig aan het grootste gevaar zou bloot stellen.

Om negen uur hoorde hij gerucht in de gang, die naar de vergaderzaal liep.

Er naderden voetstappen.

Het bleeke, wreede gelaat van Black Devil vertoonde zich voor het luikje.

Charles keek hem onverschrokken in de oogen.

— Gij zult wel begrijpen waar wij heen gaan? vroeg Black Devil, terwijl hij zijn hoed van het hoofd nam.

Charles haalde de schouders op en verwaardigde zich niet antwoord op deze vraag te geven.

— Ik zal uw zwijgen maar als een toestemming opvatten! ging Black Devil voort. Gij zult aanstonds wel gezelschap krijgen, mijn waarde, en ik verzeker u, dat ik eenige werktuigjes hier heb, die uw vriend wel over zijn plannen aan het praten zullen krijgen, al was hij honderd maal John Raffles. Maar hij zal wel verstandiger zijn en mij het geheim van zijn onderneming uit vrijen wil mededeelen. Het heeft reeds lang tot mijn innigsten wensch behoord eens met den onvindbaren Grooten Onbekende een grooten slag te slaan. Tot ziens!

De bandiet verwijderde zich.

Charles luisterde scherp toe.

Hij meende minstens vier of vijf personen te hooren voorbijgaan.

En Charles had goed geluisterd.

Black Devil, Pitney, Johnny, Barber en Cora, die er op gestaan had bij den overval aanwezig te zijn, liepen snel door de onderaardsche gang, bestegen de smalle trap, klommen door het luik in den vloer, hetwelk door den roodharigen Atkinson reeds was geopend en verlieten, niet tegelijk, maar een voor een, het wijnhuis.

Zij kwamen weder bijeen op den hoek van de Elgin Avenue.

Daar wachtte hen een huurauto, bestuurd

door een chauffeur, met een dikke wollen bouffante om den hals en de pet diep in de oogen gedrukt.

Het was niemand anders dan Clarker, een van de bandieten, die Charles hadden overweldigd.

Barber nam naast den chauffeur plaats, terwijl de anderen snel in de auto stegen.

Dadelijk schoot de auto de Elgin Avenue in.

In snelle vaart volgde zij dezen breedten verkeersweg, vervolgens Abercorn Place.

Daarop stak de auto de spoorbaan en Wellington Road over, tot zij eindelijk Primrose Hill Park bereikte, een van de noordelijkste parken van Londen en dat op eenigen afstand van Regents Park is gelegen.

Op den hoek van het groote park, op een plek, The Elms genaamd, stond de auto stil.

Barber sprong van den bok, en liep snel naar den hoek van het tegenoverliggende groote gebouw, waarin zich de machines bevonden, die de groote waterwerken van het park in beweging brachten.

De auto volgde langzaam en hield toen opnieuw stil op nauwelijks twintig meters afstand en voor het oog verborgen door een hoogen muur, aan de zijde van het park.

De lichten van de auto waren gedoofd.

Een kwartier ging voorbij.

En zoo stil en verlaten was het op deze plaats, dat de wachtende Barber in dien tijd slechts drie voorbijgangers had zien passeeren.

Eindelijk richtte hij zich op en keek scherp vooruit.

In de verte naderde met snelle schreden een man van groote gestalte, gekleed in een lange, zware jas, waarvan de breede kraag was opgezet.

De rand van zijn breede flambard was in zijn oogen getrokken, zoodat er weinig van zijn gezicht te zien viel.

En toch wist Barber dat hij zich niet vergiste.

Deze man kon niemand anders zijn dan Lord Lister, de Grooten Onbekende!

Hij zelf trok zijn hoed nog wat meer omlaag en wendde zich half af, teneinde zich niet al te spoedig te verraden.

De vreemdeling was nu nog slechts enkele passen van hem af.

Een diepe gedempte stem zeide:

— Daar ben ik, Charles!

Met een gebaar van blijde verrassing wendde Barber zich om en kwam met uitgestrekte handen op den Grooten Onbekende toe.

Raffles wilde die handen grijpen.

Plotseling trok hij zijn eigen handen terug en maakte een snelle beweging naar den zak van zijn jas.

Maar het was te laat!

Met alle kracht waarover hij beschikte bracht Barber hem verraderlijk een hevigen stoot tegen de kin toe.

Raffles duizelde, maar hij zou zich wellicht toch nog hersteld hebben en zijn tegenstander partij hebben gegeven, als niet Johnny, die de auto

had verlaten en achter hem was geslopen, hem de lange armen om den nek had geslagen, zoodat hij zijn armen niet naar behooren kon gebruiken.

De bandiet trachtte Raffles achterover te trekken.

Deze scheen het gevaar te beseffen, waarin hij verkeerde.

Hij hield zich alsof zijn lichaam meegaf, draaide zich toen uit alle macht half om, stak zijn been tusschen die van zijn aanrander en deed hem zoo vallen.

Toen pas had hij gelegenheid om Barber een vuistslag toe te brengen, die den beklagenswaardigen bandiet deed suizebollen en hem eenige meters verder met het plaveisel deed kennis maken.

Maar nu was ook Pitney te hulp gekomen.

En terwijl Johnny weder was opgekrabbeld en Raffles opnieuw als een panter op den rug sprong, greep zijn medeplichtige den rechterarm van den Grooten Onbekende en trachtte deze met geweld om te buigen.

Maar dat zou hem spoedig berouwen.

Want Raffles schudde hem eenvoudig van zich af, greep hem met één hand in de borst, tilde hem als een veertje van den grond, wierp hem tegen Barber aan, die juist weder overeind was gekropen.

Als kegels rolden nu de twee aanvallers opnieuw over den grond.

Black Devil, die bij de auto was blijven staan, stampvoette van woede.

Hij beet zijn lippen tot bloedens en zeide op doffen toon tot Clarker:

— Ga hen helpen! Je ziet, dat zij het met z'n drieën niet eens af kunnen. Ik zal wel op de auto passen.

Clarker sprong van zijn zetel en snelde naar het tooneel van den strijd.

Raffles vocht met opeengeklemd tanden door, zonder een kreet te slaken.

Onmiddellijk had hij begrepen, dat hij hier om meer dan zijn hachje streed.

Clarker werd dan ook allesbehalve zachtjes ontvangen.

De vuist van den Grooten Onbekende, hard als staal, trof hem midden in het voorhoofd, en deed hem als een meelbal in elkaar zakken.

Black Devil stiet een gemeenen vloek uit.

— Vervloekt! Hij zal ons nog ontsnappen! bromde hij knarsetandend.

— Maar is die man dan van den duivel bezeten! fluisterde Cora, die in de auto was blijven zitten en met brandende oogen en trillende lippen het verloop van den slag volgde.

— Wij zullen wel zien! bromde Black Devil, terwijl hij op zijn beurt wegsnelde.

In een paar sprongen was hij bij Raffles.

Johnny hing Raffles nog steeds op den rug. Pitney en Barber waren overeind gekomen.

De eene had Raffles om beide beenen gegrepen, terwijl de ander hem met alle macht met zijn vuist op het hoofd sloeg.

Weer wist Raffles zich vrij te maken en

zijn beide aanranders een paar duchtige slagen toe te brengen, maar plotseling ontving hij zelf een hevigen slag boven op het hoofd, daar zijn hoed hem in de hitte van den strijd was afgevallen.

Nog een tweeden slag en Raffles voelde zich zijn krachten ontzinken.

Een dichte nevel breidde zich voor zijn blikken uit.

Hij wankelde, en greep met zijn handen in het romd om steun te zoeken.

Toen slaakte hij een zachten kreet en zakte in elkaar.

— Oef! bromde Black Devil, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wischte. Het was hoog tijd. Als ik hem niet met de kolf van mijn revolver op de hersens getikt had, zou hij jullie waarschijnlijk nog als kaatsballen door elkaar smijten!

— Eén ding is zeker! bevestigde Johnny, nog hijgend van inspanning, en dat is, dat wij wis en zeker John Raffles in eigen persoon voor ons hebben.

— Ja, jullie hebben het aan den lijve gevoeld! zeide Black Devil op minachtenden toon. En nu snel met hem naar de auto. Johnny en Pitney, die er geloof ik het minst erg aan toe zijn, moeten nu maar loopen.

Raffles die het bewustzijn verloren scheen te hebben, werd opgenomen en naar de auto gedragen.

De jonge vrouw, aan wie geen enkele bijzonderheid van den strijd was ontgaan, maakte zwijgend plaats voor het bewegingloze lichaam.

Raffles werd in een hoek neergezet.

Men bond hem een doek voor den mond, terwijl zijn armen stevig werden gebonden.

Black Devil nam naast hem plaats, terwijl Cora en Barber tegenover hem gingen zitten.

Clarker nam achter het stuurwiel plaats, het portier werd dichtgetrokken en de terugtocht begon.

Binnen twintig minuten was het wijnhuis opnieuw bereikt.

Raffles had nog steeds het bewustzijn niet herkregen.

De bandieten droegen hem uit de auto en door het wijnhuis naar de achterkamer.

Op dezelfde wijze als zulks den avond tevoren met Charles gebeurd was, werd de Groote Onbekende naar de vergaderzaal gebracht.

Nog steeds waren zijn oogen gesloten.

Zijn gelaat was bleek.

De jonge vrouw was voor hem komen staan en bekeek hem met aandacht.

Gedurende den ganschen rit had zij geen enkel woord gesproken.

— Wat staat gij daar nu en staart hem aan? riep Black Devil op ruwen toon. Zorg liever, dat hij weer bijkomt, want hij moet aanstonds voor ons aan het werk.

De jonge vrouw hief het hoofd op en keek haar minnaar met een trotschen blik aan.

— Als ik hem verzorg, dan zal ik het tevens je vier mannen ook maar doen, die hij zoo leelijk heeft toetgetakeld! zeide zij op minachtenden toon. Ik geloof dat zij het nog meer noodig zullen hebben dan hij.

Inderdaad zagen Clarker en Barber er alles behalve aantrekkelijk uit!

Van een hunner was het oog dicht geslagen, terwijl zijn goed hem in flarden om het lijf hing, terwijl de andere nog steeds bezig was het bloed te stelpen, dat uit zijn neus en een vrij groot gat in zijn voorhoofd vloeide.

De jonge vrouw was onder het spreken op een klein muurkastje toetgetreden waaruit zij een blikken trommel nam, die een kleine huis-apotheek bleek te bevatten.

Zij haalde er een flesch met vlugzout uit en hield deze Raffles onder den neus.

Zij wreef zijn slapen en polsen met azijn en liet haar vingers door het dikke zwarte haar boven op den kruin woelen.

— Gij hadt hem wel dood kunnen slaan! riep zij uit. Ik voel bloed aan mijn vingers!

— Dat was het eenige middel om hem klein te krijgen! bromde Black Devil, terwijl hij den Grooten Onbekende een blik vol haat toewierp.

De jonge vrouw haalde de schouders op.

Zij maakte een compres gereed, wiesch de wonde uit en verbond ze.

Op dat oogenblik sloeg de Groote Onbekende de oogen op.

Hij keek om zich heen en glimlachte flauwtjes toen hij de gezichten van zijn aanranders om zich heen zag.

Hij richtte zich met eenige moeite overeind en vroeg hoffelijk:

— Had ik niet reeds vroeger het genoegen met de heeren kennis te maken?

Black Devil knikte langzaam toestemmend.

— Het genoegen is zoo goed als uitsluitend aan uwe zijde geweest, mijnheer — John Raffles, — als ik mij niet vergis! Want mijn vier mannen die de kennismaking met u aanknoopten, zullen daar nog geruimen tijd een verre van aangename herinnering aan behouden! Gij hebt hen deerlijk toetgetakeld.

Raffles was op het hooren van zijn naam, die plotseling genoemd werd, eenigszins verbleekt.

Hij had aanstonds begrepen, dat er verraad gepleegd moest zijn, en dat Charles waarschijnlijk in een val was gelopen.

Waarschijnlijk had men hem het briefje ontnomen, dat hij zoo onvoorzichtig met de letters J. R. onderteekend had.

Maar hij vroeg zich tevergeefs af, waar zijn trouwe vriend op dit oogenblik kon zijn en hij verkeerde in groote ongerustheid omtrent diens lot, hoewel hij er niets van liet blijken.

HOOFDSTUK IV.

DE MARTELKAMER.

Na de opmerking van het bende hoofd, heerschte er even stilzwijgen.

Raffles bestudeerde aandachtig het gelaat van Black Devil en zijn groote menschenkennis en ervaring op het gebied van gelaatkunde brachten hem aanstonds tot de overtuiging, dat hij met een onbarmhartig tegenstander te doen zou hebben.

Inderdaad vertoonden de trekken van den aanvoerder der bende een koude wreedheid, die voor geen enkel middel terugdeinsde als het de bereiking van zijn plannen gold.

Black Devil haalde het briefje uit zijn zak en vouwde het open.

Ofschoon Raffles op vrij grooten afstand van hem af zat, had hij niettemin onmiddellijk het briefje herkend, dat hij aan zijn vriend had gericht.

Black Devil draaide het met de beschreven zijde naar Raffles toe en vroeg afgemeten:

— Kent gij dit briefje?

Raffles bedacht, dat een weigering hem volstrekt niets verder zou brengen, daar hij zich op de plek van de afspraak reeds te zeer verraden had.

— Ja! antwoordde hij met rustige stem.

— Hebt gij het geschreven?

— Ja! Maar mag ik van u weten, waartoe die vragen dienen?

— Dat zult gij aanstonds hooren! antwoordde Black Devil, terwijl er een boosaardig lachje om zijn dunne lippen speelde.

Hij vouwde het briefje weder zorgvuldig op en stak het in zijn zak.

Toen vestigde hij zijn gitzwarte oogen op Raffles en zeide:

— Uw vriend bevindt zich in onze macht!

Een lichte schok voer door het lichaam van Raffles, ofschoon deze mededeeling zijn vermoedens slechts bevestigden.

— Gij hebt hem overvallen? vroeg hij zoo bedaard als hij kon.

— Inderdaad! Ik moet erkennen, dat de jonge man geen tijd had om zich te verweren.

— Gij hebt hem toch geen leed aangedaan? vroeg Raffles, terwijl hij langzaam opstond en zijn vuisten zich balden.

— Tot dusverre nog niet! Hij zit in een cachot, dat is alles! Ik verzoek u weder te gaan zitten, want ik ben nog niet uitgesproken.

Raffles ging weder zitten en daarbij viel zijn oog toevallig op de vrouw, die naast den stoel van haar minnaar was blijven staan, en geen oog van den Grooten Onbekende had afgewend.

Een vluchtig rood steeg in zijn gelaat op.

Hij scheen iets te lezen in de zwarte oogen van de mooie dievegge, dat hem met een zonderling gevoel van onrust en tegelijk met hoop vervulde.

Daarop zag hij het bendehoofd weder aan en zeide:

— Ga voort, als ik u verzoeken mag!

— O, de rest is vrij spoedig verteld, mijnheer Raffles! In dat briefje is sprake van den grooten slag dien gij denkt te slaan! Het is steeds een mijner liefste wenschen geweest, eens met den geheimzinnigen John Raffles in eigen persoon samen te werken....

— En als ik ontken, de man te zijn, dien gij bedoelt? vroeg Raffles kortaf.

— Dan zou u die ontkenning weinig baten, hernam Black Devil, spottend. Weliswaar hebben wij in uw portefeuille niets gevonden wat uw ware identiteit zou kunnen verraden, of zelfs maar de rol, die gij in het gewone leven speelt, maar toch twijfel ik er geen oogenblik aan, of ik heb hier wel degelijk den Meesterinbreker voor mij; den man, die sedert jaren tevergeefs door de knapste politie-autoriteiten gezocht wordt!

Raffles dankte in zich zelf zijn goed gesternte, wat hem weerhouden had papieren bij zich te steken, waaruit had kunnen worden opgemaakt, dat hij als Lord William Aberdeen een der prachtigste huizen van Londen bewoonde.

Zijn stem klonk dan ook rustig toen hij hernam:

— Mijn ware kwaliteit doet er ook zeer weinig toe, mijn waarde heer.... Black Devil, als ik mij niet vergis. Ga voort als ik u verzoeken mag.

— Gij hebt dan gehoord, wat ik wenschte, Ik wil mijn aandeel in den buit hebben.

— Maar hebt gij niet bedacht, dat ik zou kunnen weigeren? vroeg Raffles spottend.

— O, zeker! antwoordde Black Devil, terwijl er een flauw lachje om zijn lippen verscheen. Ik heb daar ongetwijfeld op gerekend — aanstonds zult gij dat zelf wel inzien. Want ik geef u in uw eigen belang zeer ernstig in overweging mijn aanbod om dezen slag met u samen te slaan, niet van de hand te wijzen.

Raffles dacht even na.

Het gelaat van den man aan de andere zijde van de tafel beviel hem alles behalve.

Er lag iets in de oogen van dat gelaat, dat menig ander man, niet minder moedig dan Raffles, vrees zou hebben ingeboezemd.

Toch trilde zijn stem geen oogenblik, toen hij antwoordde:

— Het spijt mij, Black Devil! Maar gij zult van uw voornemen moeten afzien! Ik

ben gewoon mijn zaken zelf te ondernemen en er geen vreemden in te halen. En ik verzeker u, dat ik nooit hulp noodig heb bij de kleine affaires, die ik zoo nu en dan tot mijn vermaak op touw zet!

— Maar begrijpt gij dan niet, dat ik u kan dwingen? riep Black Devil woedend uit, tot het uiterste gebracht door de kalmte van zijn gevangene. Gij ziet hier in deze kamer twaalf mannen, die allen gewapend zijn — zoudt gij waarlijk denken, dat gij het tegen hen allen zoudt kunnen opnemen? Voorts zijt gij hier twaalf meter onder den grond; niemand zou uw kreten hooren! Ten slotte zijt gij geheel ongewapend. Denkt gij, dat een weigering u iets zou baten?

— Dat denk ik inderdaad, antwoordde Raffles rustig.

Black Devil sprong overeind.

Er schitterde een duivelsch licht in zijn zwarte oogen.

— Wij zullen u wel tot andere gedachten brengen! schreeuwde hij woest. Grijpt hem, mannen, en bindt hem!

Zes mannen tegelijk stortten zich op Raffles.

Weder ving er een ongelijke strijd aan.

Als met bovennatuurlijke krachten begaafd smeed Raffles telkens en telkens weer zijn aanvallers tegen den grond.

Maar voor één, die viel stonden er weder twee op.

Van zijn plaats af stond Black Devil met over elkaar geslagen armen en gefronste wenkbrauwen het gevecht gade te slaan.

Van tijd tot tijd stampvoette hij van woede en ongeduld en spoorde hij zijn mannen aan met sarrende en ironische uitroepen.

Een vol kwartier duurde de worsteling.

Eenige malen was Raffles er bijna in geslaagd den uitgang te bereiken, maar eindelijk moest hij zich gewonnen geven.

Twee der bandieten hadden ieder een zijner beenen gegrepen en klemden zich daar met de kracht der wanhoop aan vast.

Raffles struikelde en viel.

Dadelijk gingen de vier andere bandieten boven op hem zitten, zoodat hij tot machteloosheid gedoemd was.

Met een dik touw werden zijn armen gebonden.

Hij schikte zich in het onvermijdelijke en keek zijn vijand met een verachtelijken blik aan.

Cora had dit schouwspel van uit een hoek zwijgend gadeslagen.

Haar gelaat was vertrokken van opwinding en haar donkere oogen fonkelden.

Black Devil nam weer voor de tafel plaats en zeide met kalme, maar dreigende stem:

— Gij ziet, dat tegenweer u toch niet baat! Ik erken, dat gij een buitengewoon krachtig man zijt — en des te meer hecht ik er aan, voor dezen eenen keer uw medewerker te

zijn! Breng hem naar de martelkamer, mannen!

Raffles werd bleek.

Nu pas begreep hij, waarin het middel zou bestaan om hem tot toegeven te dwingen.

Maar hij was te trotsch om door eenig ander teeken zijn gevoelens te doen blijken.

Vier mannen grepen hem beet en brachten hem naar de kleine deur achter in het vertrek.

Een hunner drukte op een knop naast deze deur en deze sprong open, terwijl tegelijkertijd het vertrek helder verlicht werd.

Raffles zag met één oogopslag, dat hij zich bevond in een dier onderaardsche martelkamers, zooals men er in de middeleeuwen maar al te veel aantrof.

In een der hoeken hing een strik van dun staaldraad omlaag.

In een andere hoek was een paal in den grond geslagen, waaraan zich een zware ring bevond, blijkbaar bestemd om er de slachtoffers aan vast te binden.

Midden in het vertrek stond een pijnbank, en op eenige meters daar vandaan een van die afschuwelijke werktuigen, waarop men in de duistere middeleeuwen sommige ter dood veroordeelden met behulp van een ijzeren staaf de ledematen één voor één verpletterde.

Het bestond uit een paar lange planken op schragen aan de bovenzijde voorzien van scherpe ijzeren dwarsrichels op een onderlingen afstand van ongeveer twintig centimeter van elkaar aangebracht.

Aan de vier hoeken bevonden zich vier ijzeren ringen, waaraan het slachtoffer met handen en voeten werd vastgebonden.

Ten slotte bevond zich in een anderen hoek van het vertrek een zeer groote pan, tot aan den rand met olie gevuld, en waaronder een ijzeren comfoor was aangebracht.

Black Devil keek zijn gevangene aan, wellicht in de hoop te kunnen genieten van diens ontzetting!

Maar in deze verwachting zou hij bedrogen uitkomen.

Er vertrok geen spier op het gelaat van John Raffles.

Hij was alleen iets bleeker dan gewoonlijk, maar dat was dan ook alles.

— Gij zijt hier in een vertrek, zoo begon het bendehoofd, waarvan gij den aard wel zult vermoeden. Het heeft onder anderen ten doel, leden mijner bende te straffen, die verraad hebben gepleegd. Maar ook moest het dienst doen om koppige vreemdelingen tot andere gedachten te brengen.

Hij wierp nogmaals een blik op zijn slachtoffer en beval toen op korten toon:

— Begin maar eens met vijftig zweepslagen!

Nu werd Raffles afschuwelijk bleek.

Hij zou een vernedering ondergaan, die hij niet voor mogelijk had gehouden.

Uit alle macht verzette hij zich tegen de vreeselijke woede, die zich van hem meester maakte.

Hij deed eenige stappen op Black Devil toe en zijn gelaat had zulk een vreeselijke uitdrukking, dat het bendehoofd onwillekeurig een paar stappen achteruit deed.

— Weet gij wie ik ben, dat gij het waagt mij te laten geeselen? vroeg Raffles op doffen toon.

— Gij zijt mijns gelijke! riep Black Devil heftig uit, en verneem, dat ik steeds ten uitvoer breng, wat ik mij voorleg.

Raffles rukte als waanzinnig aan de touwen, die hem bonden, maar zij waren te stevig bevestigd.

Hij boog het hoofd, een vlamme gloed kleurde zijn wangen.

Gewillig liet hij zich naar den paal in den hoek brengen.

Twee der bandieten wilden beginnen voorzichtig een zijner armen los te maken, ten einde zijn kleederen uit te trekken, toen Raffles met gesmoorde stem, nauwelijks hoorbaar, de woorden sprak: Houd op!

De oogen van Black Devil schitterden van woeste zegepraal.

— Gij geeft toe? riep hij.

— Ik geef toe!

— Gij wilt ons laten deelnemen aan de inbraak, die gij op het oog hebt?

— Dat wil ik!

— Nu aanstonds?

— Dat is onmogelijk! Ik moet mijn maatregelen nog nemen!

Black Devil beet zich op de lippen en keek zijn gevangene wantrouwend aan.

— Kunt gij dat hier niet doen?

— Onmogelijk! Ik kwam uit een stad buiten Londen en ik heb het plan van de villa, die ik wilde berooven, verborgen op een plek, die mij en den man, dien gij hier gevangen houdt, alleen bekend is!

— Kan geen van mijn mannen dat plan gaan halen? vroeg Black Devil nog steeds argwanend.

— Dan zou ik mij eerder laten doodslaan! hernam Raffles woest. Denkt gij soms, dat ik mijn geheime schuilplaatsen aan uw mannen zal verraden? Dat nooit!

De aanvoerder van de bende dacht even na en hernam toen:

— Dat kan ik u niet euvel duiden! Maar meen niet, dat ik u thans vrij zal laten gaan.

— Dan moet gij mijn vriend uitzenden! hernam Raffles.

— Goed! Maar gij moogt niet anders met hem praten dan in mijn tegenwoordigheid.

— Mijnentwege! mompelde Raffles.

— Brengt hem naar het cachot, mannen! beval Black Devil, terwijl hij geen oog van den gevangene afhield.

Twee der bandieten grepen Raffles weder

aan, brachten hem uit de martelkamer en door de vergaderzaal naar de gang.

Zij sloegen de dwarsgang in en bereikten zoo de cel, waar Charles opgesloten was.

Terwijl zij nog eenige schreden van de getraliede deur waren, liet Raffles een zeer zachten, trillenden fluittoon hooren.

— Wat moet dat beteekenen? riep Johnny, die naast hem liep, woedend, terwijl hij hem bij den arm greep.

Raffles gaf geen antwoord, maar haalde de schouders op.

— Ik fluit, omdat ik verheugd ben mijn makker terug te zien! Verbaast u dat zoo?

— Ik zou u raden geen geluid meer te laten hooren! zeide Black Devil dreigend, of het zal u berouwen. Gij hebt niets anders te doen, dan uw vriend uw instructies te geven. Ik zal met mijn revolver naast u komen staan en zoodra gij slechts een woord te veel zegt, zal ik u een kogel door het hoofd schieten, dat zweer ik!

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Wees maar niet bang! zeide hij. Ik heb mijn leven nog te lief, dan dat ik het zou laten uitblazen door een kogel uit uw revolver.

Zij stonden nu dicht voor de deur.

Raffles kwam voor het luikje staan en legde zijn rechterhand op den rand daarvan.

— Zijt gij daar, Charles, klonk zijn heldere stem.

— Ja, Edward! Hier ben ik! antwoordde de stem van Charles, die van aandoening trilde.

— Ik moet je een mededeeling doen in verband met de zaak, die wij ondernomen zouden hebben!

— Ik luister! zeide de jonge man.

En terwijl de loop van de revolver op geen centimeter afstand van zijn hoofd verwijderd was, zeide Raffles de volgende woorden, terwijl zijn hand het luikje geen oogenblik verliet.

— Gij begeeft u, zoodra gij zijt vrijgelaten, onmiddellijk naar de plek, waar gij gewoon zijt onze geheime plannen te bewaren! Daar zult gij ook het plan vinden van de groote villa van Graaf Dartmore in Stafford Shire, op ongeveer een uur afstand van Londen. Het is mij bekend, dat men daar op het oogenblik een zeer groote som aan gouden munt en bankpapier in huis heeft, bovendien moet het gouden en zilveren vaatwerk en sieraden daar een aanzienlijk bedrag vertegenwoordigen. Gij gaat dezen plattegrond halen en brengt hem onmiddellijk weder hier terug. Hebt gij mij begrepen?

— Ja, Edward! antwoordde Charles vanuit zijn cel.

En wie op dat oogenblik zijn gelaat had kunnen zien, zou hebben opgemerkt, dat hij zijn blik geen oogenblik afwendde van de rechterhand van zijn vriend, die voor de tralies van het luikje zichtbaar was.

— En ik voeg er aan toe, zeide Black Devil op dreigenden toon, dat gij er goed aan zult doen morgenochtend vóór acht uur hier weder terug te zijn! Want op dat tijdstip, en geen seconde

later, zou ik uw vriend naar de hel zenden, wanneer gij dan niet zoudt zijn teruggekeerd.

— Ik zal hier om acht uur terug zijn! zeide Charles eenvoudig.

— Dat is u geraden! zeide Black Devil, terwijl hij zijn revolver weder in zijn zak liet glijden. Breng dezen gevangene weder naar de vergaderzaal! luidde het bevel van het bende-hoofd, en breng dan den anderen gevangene naar buiten. Blinddoek hem en rijd met de auto om, zoodat hij niet weet, waar hij zich thans bevindt. Hij kan een plaats met u afspreken waar gij hem weder met de auto kunt afhalen.

Raffles werd naar de vergaderzaal teruggevoerd.

Hij ging uit zich zelf op een stoel zitten en keek met gefronste wenkbrauwen om zich heen.

Even keek hij op toen hij de voetstappen hoorde van de mannen, die zich verwijderden, en die zijn eenigen vriend naar buiten voerden, en toen verviel hij weder in somber gepeins.

Een diepe vrouwenstem, die dicht naast zijn oor klonk, deed hem weder opzien.

— Wilt gij niet eten? vroeg Cora, die naast zijn stoel was komen staan, terwijl zij haar donkere oogen vol welgevallen op zijn fraai gevormd gelaat deed rusten.

— Dank u! Ik heb geen honger! antwoordde Raffles tamelijk norsch.

— Dat zegt gij slechts, omdat gij niets van mij wilt aannemen! hernam de jonge vrouw, terwijl haar oogen fonkelden.

Onmiddellijk ontwaakte de hoffelijke gentleman in Raffles.

Hij stond op, boog, ondanks zijn gebonden armen, en zeide:

— Indien gij dit zegt, Madame, dan is het natuurlijk mijn plicht om u van het tegendeel te overtuigen. Ik zal dus uw vriendelijk aanbod aanvaarden.

Dadelijk snelde Cora weg, om terug te keeren met een servet, dat zij over een hoek van de tafel uitspreidde, eenige borden, mes en vork met een glas en een flesch roode wijn.

Weder snelde zij weg om terug te keeren met een schaal met brood, koud vleesch en eenige vruchten.

Daarop ging zij naast den stoel staan, waarop Raffles weder had plaats genomen.

— Welnu, waarop wacht gij? riep zij eenigszins ongeduldig.

— Ik wacht, Madame, tot het iemand uwer zal behagen, mij van deze touwen te ontdoen! antwoordde Raffles ironisch. Het is waar, dat ik meermalen goochelstukjes heb uitgehaald, die niet van zekere oorspronkelijkheid ontbloot waren, maar ik ben er nog nooit in geslaagd te eten, terwijl mijn handen op mijn rug waren vastgebonden.

Hij had nog nauwelijks uitgesproken, of Cora riep op bevelenden toon:

— Help mij hem losmaken, Johnny!

De bandiet wierp een vragenden blik op Black Devil, die aan den anderen kant van de tafel

had plaats genomen en dit tooneeltje had gadeslagen met een somberen gloed in zijn oogen.

— Komt gij haast? riep Cora op bevelenden toon, terwijl zij van ongeduld met den kleinen voet op den grond stampte.

Schoorvoetend begon de bandiet aan de hem opgedragen taak, terwijl hij van tijd tot tijd een schuwen blik op het bendehoofd wierp.

Deze zweeg gedurende al den tijd die het losmaken van de touwen vergde, maar met een wenk had hij de bandieten die in het roovershol waren achter gebleven, bevolen dat zij in de nabijheid moesten blijven.

Blijkbaar vertrouwde hij het maar half, dat zijn gevangene zich weder in het onbelemmerd gebruik van zijn ledematen kon verheugen.

Soms gleed zijn duistere blik naar het gelaat van zijn minnares, die echter volstrekt niet meer scheen te weten, dat hij bestond.

Zij nam er althans niet meer notitie van, dan van den stoel, waarop hij gezeten had.

Raffles begon met smaak te eten.

Van tijd tot tijd vloog er een lichte glimlach over zijn gelaat, die echter onmiddellijk weder verdween.

De jonge vrouw week geen oogenblik van zijn zijde en zag vol bewondering toe, hoe de man, die nog geen kwartier geleden in doodsgevaar had verkeerd, en op het punt stond gemarteld te worden, thans at met een smaak en een fijnheid van manieren, als bevond hij zich in de deftige eetzaal van het Carlton Hotel.

Zoodra de maaltijd was afgeloopen, vleide Raffles zich behaaglijk achter in zijn stoel,

haalde zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn en wendde zich toen hoffelijk tot Cora met de vraag:

— Gij permitteert?

— Dat spreekt vanzelf, Sir! antwoordde de jonge vrouw haastig. Gij moet u om mij vooral niet geneeren, ik ben zelf een hartstochtelijk rookster.

— Wilt gij mij dan veroorloven? vroeg Raffles terwijl hij haar den gouden koker voorhield.

Reeds strekte de jonge vrouw er de fijne vingers naar uit, toen de ruwe stem van Black Devil klonk:

— Een oogenblik! Wie zegt mij dat die sigaretten niet vergiftigd zijn?

Raffles wendde langzaam het hoofd naar den spreker om.

— Dat zegt u het woord van een man, die het woord nog nimmer brak, mijn waarde heer Black Devil! Het is echter mijn gewoonte niet om tweemaal iets aan te bieden.

Hij klapte zijn koker weder dicht en wilde hem in zijn zak laten glijden, toen Cora zijn arm vastgreep:

— Geef mij een sigaret! zeide zij op korten toon en met fonkelenden blik, dien zij een oogenblik op haar minnaar richtte.

— Dat bevel mag ik niet in den wind slaan! zeide Raffles hoffelijk!

De koker kwam weder te voorschijn en Cora nam er een sigaret uit, terwijl zij den gevangene met een betooverend lachje toeknikte.

En op hetzelfde oogenblik had Raffles zich een onverzoenlijke doodsvijand gemaakt.

HOOFDSTUK V.

HET PLAN VOOR DE INBRAAK.

Een kwartier later keek Raffles op zijn horloge.

— Kan men hier slapen? vroeg hij onverschillig.

— Ja zeker! antwoordde Copra, die een gesprek met hem gevoerd had, dat echter in hoofdzaak voor haar rekening was gekomen. Tenminste wanneer gij u vergenoegt met een matras en eenige dekens!

— Dat is meer dan voldoende! antwoordde Raffles. Ik weet mij gelukkig wel in velerlei omstandigheden te schikken.

— Weet gij dat het drie uur is? klonk de stem van Black Devil vanuit zijn hoek.

— Dat weet ik! antwoordde Raffles. Wat zou dat?"

— Weet gij ook, dat uw vriend om acht uur precies terug moet zijn?

— Ook dat weet ik! antwoordde Raffles kalm.

— Maar is het wel goed tot u doorgedrongen dat gij zult sterven nog voor het achtste uur een minuut oud is, als uw vriend dan niet terug is gekeerd?

— Mag ik weten wat dat alles met mijn nachtrust te maken heeft? vroeg Raffles op ijskouden toon. Mij dunkt, dat ik dan nog vijf uren te goed heb!

Black Devil zweeg.

Hij begon te begrijpen, dat hij met een man te doen had, wiens ijzersterke zenuwen konden opwegen tegen zijn stalen spieren.

— Geef hem dan een matras en breng hem naar de cel, waar zijn makker vertoefd heeft! beval het bendehoofd. Twee mannen moeten voor de deur waken!

Raffles stond op en maakte voor het gezelschap een even sierlijke buiging, alsof hij zich in het salon van een of ander hooggeplaatst edelman bevond.

Ten slotte nam hij de fijne hand van de minnares van Black Devil in de zijne en kustte die galant.

Het bende hoofd liet een gebrom hooren als van een woedenden doghond en hij beet de lippen op elkaar.

— Madame, zeide Raffles, zonder zich een oogenblik door dit teeken van afkeuring van de wijs te laten brengen, ik wil u een goede nachtrust toewenschen, en indien ik u morgenochtend niet meer mocht terug zien, om een reden die gij wel kent, dan hoop ik u voor uw verdere leven alle goeds toe — en ik zou wel wenschen dat gij een ander bestaan koos! Dit is voor u niet veel waard.

Met deze woorden boog hij nogmaals voor de handlangster der dievenbende en volgde zijn beide bewakers, die reeds aan de deur op hem wachtten.

Een kwartier later was hij in diepe rust verzonden.

Hij werd wakker door het gestommel van voetstappen voor zijn cel.

Hij ging overeind op zijn matras zitten en trachtte op zijn horloge te zien, wat echter onmogelijk was, daar het licht in zijn cel was uitgedraaid.

Hij stond op, trad naar het getraliede luik toe, waarachter een tamelijk helder lichtschijnsel straalde en raadpleegde zijn horloge opnieuw.

Het was half acht.

— Is daar iemand? riep Raffles.

In het eerst bleef het stil, maar toen hij de vraag herhaald had, kwamen er voetstappen naderbij.

Het gelaat van Johnny vertoonde zich voor het luikje.

— Wat wilt gij, riep hij norsch.

— Is mijn vriend teruggekeerd?

— Nog niet, antwoordde de bandiet, terwijl hij zich weder wilde verwijderen.

— Nog niet? herhaalde Raffles verschrikt. De auto is hem toch op het bepaalde uur gaan afhalen?

— Dat is zij. Maar ik zeg u, dat onze mannen met uw vriend nog niet zijn teruggekeerd en ik kan er u wel bij verklaren, dat Black Devil zich in een alles behalve goede luim bevindt.

Raffles wreef zich met de hand over het voorhoofd.

Het voelde wat klam aan....

Hij ging weder op zijn matras zitten en wachtte....

Een kwartier verstreek.

Geen geluid deed zich hooren in het onderaardsche hol.

Het scheen wel, alsof het geheel was uitgestorven.

Eensklaps scheen het hem, alsof hij het naderen van zeer zachte voetstappen hoorde.

Hij stond snel op en trad op het luikje toe.

Cora, de minnares van Black Devil, bracht juist haar gelaat voor de tralies.

Haar gelaat was buitengewoon bleek.

Zij legde den vinger op de lippen en keek angstig terzijde.

— Uw vriend is nog steeds niet terug, fluisterde zij. Hoe is dat mogelijk? Gij zult toch wel op hem kunnen rekenen?

— Als op een rots, antwoordde Raffles. Hoe laat is het?

— Tien minuten voor achten, antwoordde de jonge vrouw, terwijl er een siddering door haar leden voer en zij de kleine handen wrong. Indien hij binnen tien minuten niet is teruggekeerd, dan.... dan....

— Dan zal ik moeten sterven, vulde Raffles den zin aan. Gij schijnt eenig belang in mij te stellen en daarom wil ik het u wel zeggen, dat er onderweg stellig iets gebeurd moet zijn, anders zou mijn vriend zeker allang zijn teruggekeerd.

— Dat is juist wat Black Devil vreest, Raffles, fluisterde Cora. Hij denkt dat uw vriend de politie gewaarschuwd heeft en onze beide mannen in de val heeft laten loopen.

— Dat kan ik niet denken, antwoordde Raffles kortaf. Dat zou zeer onvoorzichtig van hem geweest zijn. Neen, dat is volstrekt onmogelijk.

— Maar Black Devil is er dan toch van overtuigd, hernam de jonge vrouw.

— Zooveel te erger voor mij. Hoe laat is het?

— Zes minuten voor achten, antwoordde Cora, die haar horloge had geraadpleegd. O, het is verschrikkelijk, dat gij aanstonds zult moeten sterven. Wist ik maar een middel om u te doen ontkomen.

— Al wist gij het, Madame, dan zou ik er toch geen gebruik van maken, zeide Raffles op zachten toon, want ik weet maar al te goed, dat Black Devil zich vreeselijk op u zou wreken, omdat gij hem zijn slachtoffer zoudt hebben ontrukkt. Hoe laat?

Het kleine gouden horloge trilde in de hand van de jonge vrouw, toen zij met gesmoorde stem antwoordde:

— Drie minuten voor achten.

— Rijk mij dan door de tralies uw hand toe en neem dezen raad van mij aan, Madame — ik geloof dat er nog iets goeds in u schuilt. Laat dit beroep varen. Het zal u ten verdere brengen. Gij zijt jong en schoon — er kan nog een andere toekomst voor u openstaan.

— Daartoe is het te laat, fluisterde Cora heesch.

— Het is nooit te laat om op onzen weg terug te keeren, zeide Raffles ernstig.

Op dat oogenblik klonken er voetstappen in de zijgang.

Cora week verschrikt achteruit.

De ruwe stem van Black Devil riep:

— Wat moet gij daar? Wat moet gij daar uitvoeren?

De jonge vrouw antwoordde niet, maar sloop weg, na nog een laatsten blik op den gevangene te hebben geworpen.

Raffles keek door het luikje in de gang.

Een dozijn mannen, allen met een revolver in de hand, stond voor de deur.

De deur van de cel werd geopend en twee mannen grepen Raffles aan, die zich niet verzette, daar hij wel begreep, dat dit nutteloos was.

Hij werd naar de vergaderzaal gevoerd en men wees hem een stoel aan.

Black Devil raadpleegde zijn horloge.

— Het is acht uur! riep hij op luide toon. Maak er een eind aan, mannen!

In een hoek van het vertrek weerklonk een luide gil.

Het was Cora, de minnares van het bende-hoofd, die dezen kreet slaakte.

Black Devil wendde zich haastig om, en keek de jonge vrouw met een somberen blik aan.

— Wat is er, en waarom zijt gij hier? zoo richtte hij zich tot zijn minnares, op een toon, dien hij tevergeefs trachtte te dempen.

Cora hield hare blikken onafgebroken op Raffles gevestigd.

Haar gelaat was akelig bleek.

Toen snelde zij, gehoor gevend aan een onbedwingbaren aandrang, naar Black Devil toe, en wierp zich voor hem op de knieën.

— Spaar hem! smeekte zij, terwijl zij met een aandoenlijk gebaar de beide handen naar den bandiet ophief.

— En waarom zou ik hem sparen! riep Black Devil uit, terwijl de aderen op zijn voorhoofd van woede zwollen. Weet gij wel, wat gij daar verraad, vrouw?

— Zij verraadts niets anders dan belangstelling in een van uw slachtoffers, klonk de kalme stem van Raffles. Ik verzoek u het slechts als zoodanig op te vatten.

Black Devil liet zwijgend den blik van den een naar den ander dwalen.

De vingers van zijn gebruinte hand speelden zenuwachtig met het heft van het mes, dat in zijn gordel stak.

Zijn oogen hadden een boosaardige uitdrukking gekregen.

Toen hief hij den voet op en wierp de vrouw met een ruwen trap in een hoek van het vertrek.

Met een kreet van verontwaardiging sprong Raffles overeind.

Hij rukte woedend aan de touwen die hem bonden.

Hij vestigde zijn bliksemende grijze oogen met een blik vol verachting op den bandiet en riep met krachtige stem:

— Dank uw Schepper, dat ik gebonden ben, gij ellendeling, anders zoudt gij dit oogenblik niet overleefd hebben. Hoe kan men zoo laf zijn een weerlooze vrouw aldus te behandelen.

De bandiet stiet een doffen kreet van woede uit.

— Maak er een einde aan! beval hij nogmaals. Het is acht uur! Zijn metgezel is niet terug — er wordt zeker verraad gepleegd!

Weer werd Raffles door vier mannen aangegrepen, die hem naar de martelkamer wilden sleepen.

Maar eensklaps deed zich in de gang een luid gerucht hooren.

Boven dat gerucht uit hoorde Raffles de stem van Charles Brand.

De bandieten hadden hun slachtoffer onwillekeurig losgelaten.

Een trek van teleurstelling en haat verscheen om de dunne lippen van het bende-hoofd.

Het volgende oogenblik trad Charles binnen, hijgend, met gescheurde kleeren en doodsbleek gelaat.

Hij liet zich op een stoel vallen, naar adem snakkend.

Maar het volgend oogenblik stond hij weder op en wierp zich voor zijn vriend op de knieën.

— Ik vreesde te laat te zullen komen, riep hij met sidderende stem. O, wat heb ik geleden. Nooit zal ik dit uur vergeten!

Black Devil kwam naderbij en vroeg op ruwen toon:

— Waar zijn mijn mannen gebleven?

— Zij zijn gearresteerd! antwoordde Charles op doffen toon.

— Allen? vroeg Black Devil dreigend.

— Allen op één na, daar komt hij aan!

Inderdaad kwam een der bandieten die Charles met de auto hadden weggebracht, schoorvoetend en met gebogen hoofd binnen.

Hij durfde zijn meester blijkbaar niet aanzien.

Black Devil deed eenige stappen naar hem toe, greep hem ruw bij de schouders en schudde hem heen en weer.

— Wat is er gebeurd, Clarker? riep hij woedend uit. Waar zijn de anderen?

— Gevangen genomen! antwoordde Clarker bijna toonloos.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep Black Devil uit.

— Wij zijn overvallen! antwoordde Clarker.

Black Devil wierp een dreigenden blik op Clarker.

— Kan hij u niet verraden hebben? vroeg hij, terwijl hij op Charles wees, die zijn hand op den schouder van Raffles had gelegd en hem met de innigste genegenheid aankeek.

— Neen, dat is onmogelijk! antwoordde Clarker haastig. Hij heeft ons geen oogenblik verlaten en hij was bij ons in de auto, toen wij overvallen werden.

— Dat is uw geluk! hernam Black Devil, terwijl hij Charles een dreigenden blik toewierp. Vertel mij, hoe de zaak in zijn werk is gegaan! beval het bende-hoofd op barschen toon.

Clarker bezon zich even en zeide toen:

— Wij hadden dien man daar gebracht naar de plek, waar hij ons zou verlaten en daarop verliet hij de auto. Wij wachtten omstreeks een uur en toen keerde hij terug met een enveloppe in de hand, die hij in zijn binnenzak stak, terwijl hij weder bij ons in de auto kwam.

— Hoe laat was het toen? vroeg het bende-hoofd.

— Omstreeks half zes!

— Ga verder!

— Hij was nauwelijks ingestapt of een onzer, die door het achterraampje had gekeken, riep verschrikt uit: daar komt de politie-auto aan! Het was maar al te waar. Achter ons kwam de auto van de politie aan, waarin ongeveer zes agenten zaten.

— Wat hebt gij toen gedaan? vroeg Black Devil.

— Wat zouden wij anders gedaan hebben, dan trachten te ontkomen. Maar die vervloekte auto liep harder dan de onze.

— Maar wilt ge mij eens zeggen, riep Black Devil op heftigen toon uit, hoe het mogelijk was, dat de politie kennis droeg van die onderneming? Hoe wist zij, dat er zich mannen van mijn bende in de auto bevonden?

Clarker boog het hoofd en zweeg.

— Dat komt, omdat wij onvoorzichtig zijn geweest! zeide hij eindelijk. Wij zijn waarschijnlijk te lang op dezelfde plek blijven staan en hebben toen zeker de aandacht gaande gemaakt van een agent, die op wacht stond. Het is zeer goed mogelijk, dat hij Atkinson met zijn vuurroode haar heeft herkend, die den wagen bestuurde.

Black Devil stiet een zwaren vloek uit.

— Als gij zulke ezelachtigheden begaat, dan is het ook geen wonder, riep hij woedend uit. Nu verwondert het mij niets. Een of andere agent, die u heeft bespied, heeft naar Scotland Yard getelefoneerd en een half uur later zat de politie-auto u op de hielen.

— Zoo zal het wel gegaan zijn! antwoordde Clarker nederig.

— En nu verder?

— Nu, de rest is gauw verteld, chef! Die schobbejakken hadden ons tamelijk spoedig bij de vodden. Wij trachtten nog wel op den eenzamen breeden weg de politie-auto te ontkomen, maar spoedig bleek het ons, dat wij daartoe niet bij machte zouden zijn. De auto naderde zienderoogen en spoedig was zij vlak naast ons en waarschijnlijk zou het met ons allen gedaan zijn geweest, als die man hier — hierop wees hij naar Charles, die met Raffles stond te praten — niet op een schrander idee was gekomen!

— Wat deed hij dan? vroeg Black Devil, terwijl zijn blik op Charles bleef rusten.

— Hij opende het portier aan den kant, die van de politie-auto was afgewend, ging op de treeplank staan en fluisterde den chauffeur wat in het oor. Het volgende oogenblik stuurde deze de auto dwars over den weg. Om niet in botsing met onzen wagen te komen, moest de politie-auto inhouden en scherp uithalen. Daarbij botste zij tegen een boom en van de verwarring die onder de agenten ontstond maakten wij gebruik om snel uit de auto te springen en aan den haal te gaan. Wij waren namelijk juist bij een plek, waar een groot aantal sloppen en steegjes elkaar kruisen, en waar geen enkele auto ons met mogelijkheid zou kunnen volgen.

— En verder? vroeg Black Devil, terwijl hij steeds zenuwachtiger met zijn mes speelde.

— Atkinson had zijn sprong verkeerd berekend en brak zijn been! antwoordde Clarker. Hij bleef kermend liggen en werd natuurlijk dadelijk ingerekend. Barber ging aan den haal en zou ontsnapt zijn als een van die blauwe rakkers hem geen kogel achterna had gestuurd die hem in de dij trof. Alleen de jonge man en ik slaagden erin het doolhof van sloppen te bereiken en ons in veiligheid te brengen, maar pas nadat hij daarginds een robbertje met een paar van de agenten gevochten had, die van de verongelukte auto waren gesprongen. Ik begrijp nog niet, hoe hij het heeft kunnen bolwerken!

— Het was zeer eenvoudig! liet zich de nu kalme stem van Charles hooren. Ik moest tot iederen prijs om acht uur hier terug zijn.

— Gij hecht dan wel zeer aan uw vriend? vroeg Black Devil, terwijl hij zich tot den jongen man richtte.

— Meer dan aan alles ter wereld! antwoordde Charles eenvoudig.

Raffles drukte hem innig de hand.

Black Devil scheen even na te denken en beval toen op korten toon:

— Maak de touwen los, die hem binden, doch houdt hem in het oog.

Daarop wendde hij zich tot Charles en vroeg kortaf:

— Hebt gij het plan bij u?

— Hier is het! antwoordde deze, terwijl hij zijn hand in zijn zak stak en er 'n enveloppe uithaalde, welke hij Black Devil overhandigde.

Deze opende haar en haalde er een uitstekend geteekenden plattegrond uit, dien hij dadelijk vóór zich op tafel spreidde.

— Dit is dus de villa van Graaf Dartmore? vroeg hij na eenigen tijd, terwijl hij zijn stekende oogen op Raffles richtte, die kalm in zijn hoek was blijven zitten.

— Juist! antwoordde de Groote Onbekende.

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat wij erop rekenen, dat gij aan de inbraak deelneemt? ging Black Devil voort.

— Datsprekt vanzelf! antwoordde Raffles op spottenden toon. Want zelfs met dien plattegrond zoudt gij weinig kans hebben uw slag te slaan.

— Waarom niet?

— Omdat gij de bijzonderheden niet kent! Gij weet niet, hoe gij den wachthond moet behandelen. Gij weet niet, op welke plek gij over den lagen tuinmuur moet klimmen. Gij weet niet, waar het goud en zilver wordt bewaard, kortom, zonder hulp zoudt gij toch niets hebben kunnen uitrichten. Het zal u dus achteraf genoeg doen, dat gij mij niet van kant hebt laten maken.

— Dat zal naderhand moeten blijken! antwoordde Black Devil kortaf, met een snellen blik op Cora, die naar een hoek van het vertrek was geslopen en hem van daar met haar groote, zwarte oogen onophoudelijk zat aan te staren.

HOOFDSTUK VI.

OP WEG NAAR DE VILLA.

De dag verliep traag voor de beide vrienden. Zij werden zoo nauwkeurig bewaakt, dat het hun bijna onmogelijk was een woord met elkander te wisselen.

Er waren nooit minder dan vier zwaar gewapende bandieten in de vergaderzaal, die hen om beurten moesten bewaken.

Black Devil was reeds zeer vroeg heengegaan in gezelschap van Cora, die hem blijkbaar schoorvoetend was gevolgd.

Raffles had de reden van dit vertrek aanstonds doorgrond — de bandiet wilde zeker zich met eigen oogen gaan overtuigen, dat de villa van Graaf Dartmore zich werkelijk bevond op de plek, die door Raffles was aangegeven, en of het plan daarmee in overeenstemming was.

Het zou spoedig blijken dat hij goed gezien had.

Eenige uren nadat zij een karige lunch gebruikt hadden, kwam Black Devil, door zijn minnares vergezeld, in het dievenhol terug.

Zijn gelaat stond minder strak dan zooeven.

Blijkbaar had het onderzoek hem tevreden gesteld.

Raffles keek hem even spottend aan en zeide:

— Gij ziet dus wel, dat ik niet gelogen heb?

— Gij hebt dus geraden, dat ik mij van de waarheid van uw woorden ben gaan overtuigen? was de wedervraag van het bende-hoofd. Inderdaad, John Raffles, ik ben naar Stafford Shire geweest! Ik heb bij de dorpe-lingen navraag gedaan naar de villa van Graaf Dartmore, en ik heb uwe opgaven in alle deelen bevestigd gevonden. Men heeft mij ook gezegd, dat het huis slechts enkele gedeelten van het jaar bewoond is. Is dat zoo?

— Inderdaad, mijn waarde Black Devil, op die omstandigheid had ik juist mijn plan gebaseerd!

— Hebt gij reeds een uur vastgesteld voor onze onderneming?

— Wij kunnen heengaan, wanneer de duisternis invalt! antwoordde Raffles. Voor zoover mijn onderzoek mij dit heeft aangetoond, is het huis op het oogenblik onbewoond en komt het er weinig op aan, welk uur van den avond wij uitkiezen, om deze zaak op te knappen.

— Maar zijn er geen tuinlieden?

— Er is een oude tuinman, maar die heeft

de gewoonte zich reeds om negen uur ter ruste te begeven.

— Met hoeveel man zouden wij gaan? vroeg Black Devil.

— Nu, mij dunkt dat zes man meer dan voldoende zijn! antwoordde Raffles onverschillig.

Black Devil keek hem argwanend aan.

Er scheen iets achter zijn laag voorhoofd om te gaan, waarvan hij zich zelf niet geheel en al rekenschap scheen te geven.

Toen knikte hij bevestigend.

Blijkbaar scheen een partij van vijf tegen twee in geval van nood toch alleszins voldoende te zijn.

— Afgesproken! zeide hij. Behalve gij beiden gaan er nog vier man van mijn bende mede en ik zelf!

— En ik! kwam Cora plotseling tusschenbeide.

— Gij? riep Black Devil toornig uit. Zijt gij bezeten Cora? Dat zou voor het eerst zijn, dat gij mij op zulk een onderneming zou vergezellen!

— Niet voor het eerst! hernam de jonge vrouw! Ik ben vroeger wel eens met u meegegaan!

— Dat mag zoo zijn! hernam Black Devil ruw, maar thans kunnen wij u niet gebruiken. Het is te ver en ons gezelschap is toch al zoo groot, dat het wellicht den argwaan van de plaatselijke politie kan opwekken!

— Wat belet ons in twee groepjes te gaan! stelde Raffles op onverschilligen toon voor.

Weer verscheen dezelfde argwanende blik in de zwarte oogen van het bende-hoofd.

— Niets daarvan! antwoordde hij kortaf. Wij gaan samen, of wij gaan in het geheel niet!

— Zooals gij wilt! zeide Raffles.

Black Devil ging voor de tafel zitten, legde een stuk papier voor zich neer en verzonk in gedachten.

Zijn lippen bewogen, alsof hij in zichzelf sprak.

Blijkbaar maakte hij een berekening.

Toen keek hij weder op en zeide:

— Vanavond zou er op vier verschillende punten een goede slag geslagen worden, als dat vervloekte ongeval met de politieauto niet was voorgevallen. Het komt mij nog steeds onbegrijpelijk voor. Ik mis nu twee

van mijn beste mannen. Voor de twee andere ondernemingen heb ik mijn mannen reeds aangewezen. Naar Stafford Shire zullen dus mede gaan Pitney, Johnny, Clarker, Musgrave, gij Raffles, uw makker, dien gij Charles noemt, en ik!

— Ik vind het uitstekend! antwoordde Raffles kalm. Kunt gij op deze mannen rekenen?

— Als op mijzelf, antwoordde Black Devil trotsch.

Hij stak het papiertje in den zak en raadpleegde nu een spoorwegboekje.

— Ik zie dat er tamelijk veel treinen dien kant op gaan? zeide hij.

— Een groot aantal! antwoordde Raffles. Om het half uur gaat er zeker een trein naar die voorstad.

— Welnu, dan zullen wij vroeg eten en vertrekken, zoodra de duisternis gevallen is.

De bandiet stond op en kwam dicht bij Raffles staan.

Zijn zwarte oogen schitterden van hebzucht toen hij vroeg:

— Denkt gij dat de buit aanzienlijk zal zijn?

— O, gij zult er veel meer krijgen, dan waarop gij ooit gerekend had! antwoordde Raffles.

En indien Black Devil zijn gevangene bij deze woorden goed had aangekeken, dan zou hij om diens lippen een raadselachtig glimlachje hebben zien spelen bij deze woorden, dat hem wellicht minder gerust zou hebben gestemd.....

Om zes uur werd het middagmaal opgediend door een van de bandieten, die als kok fungeerde.

Raffles en Charles tastten beiden met grooten smaak toe.

— Gij schijnt een sterk man te zijn, merkte Black Devil op, toen hij den eetlust zag, waarmee zijn gevangenen den maaltijd eer bewezen.

— Waarom denkt gij dat? vroeg Raffles.

— Omdat gij nog slechts weinige uren geleden op het punt hebt gestaan het tijdige met het eeuwige te verwisselen!

— Mijn hemel, riep Raffles met ongeveinsde verwondering uit. Weet gij wel, dat dat reeds tien uur geleden is? Ik heb den dood reeds in vele gedaanten onder het oog gezien, en misschien heeft dit mij een weinig gehard tegen ziekelijke aandoeningen.

De jonge minnares van het bendevoofd had gedurende den maaltijd geen woord gesproken.

Slechts met moeite scheen zij de beten over hare lippen te kunnen krijgen.

Midden onder den maaltijd stond zij plotseeling op en verwijderde zich.

Zij trad door een kleine deur een vertrekje binnen, waar Black Devil meestal zijn buit placht te verdeelen.

Toen zij een kwartier later terugkeerde, glansden haar oogen op een bijzondere wijze.

Raffles viel dit aanstonds op, maar het

opperhoofd der dievenbende scheen er weinig acht op te slaan.

Nadat de maaltijd geëindigd was, staken de bandieten hunne pijpen en sigaretten op.

De leden der bende, die aan andere ondernemingen zouden deelnemen, waren reeds vertrokken en zoo bleven slechts vijf mannen, behalve Raffles en Charles, in het dievenhol achter.

Om acht uur stond Black Devil op.

— Het is tijd om te gaan! zeide hij kortaf.

— Hebt gij het plan goed bestudeerd? vroeg Raffles.

— Ja, ik ken de ligging van alle kamers zoo goed als gij!

— Dan kent gij ze inderdaad voortreffelijk! zeide Raffles.

— Mijn revolvers, Cora! beval de bandiet.

De jonge vrouw ging het kleine vertrekje binnen en trad weder te voorschijn, in iedere hand een vrij groote Amerikaansche revolver houdend.

Zij overhandigde ze zwijgend aan haar minnaar en nam toen weder aan de tafel plaats.

Black Devil overtuigde zich vlug of de wapens geladen waren en liet ze toen in zijn zakken glijden.

— En neem nu maar afscheid van onzen gast! zoo wendde hij zich spottend tot de jonge vrouw, want het is zeer onwaarschijnlijk, dat gij hem nog ooit in uw leven te zien krijgt!

— Misschien! zeide Raffles op zonderlingen toon, terwijl hij op de jonge vrouw toetrad en haar de hand toestak.

Cora was opgerezen en keek den Grooten Onbekende met wijd geopende oogen en starren blik aan.

Haar volle lippen trilden onmerkbaar.

Zij had haar zijden zakdoekje in de linkerhand tot een bal samengeknepen en haar rechterhand, die zij langzaam in de uitgestoken hand van Raffles legde, gloeide als in koorts.

— Vaarwel! zeide zij op doffen toon. Het ga u goed! Ik heb maar één wensch: dat gij nooit meer met dezen schurk in aanraking zult komen!

Zij zeide deze laatste woorden zoo zacht, dat alleen Raffles haar verstond.

De andere bandieten hadden zich eveneens gewapend en zich voorzien van eenige zwarte doeken, touwen, maskers en inbrekerswerktuigen.

Raffles had al deze voorbereidselen zwijgend gadeslagen en met hetzelfde raadselachtige glimlachje om zijn lippen.

Het oogenblik van vertrekken was aangebroken.

Raffles wierp Cora nog een laatsten ernstigen blik toe en trad, op den voet gevolgd door den aanvoerder van de bende, de gang in, die naar het geheime achtervertrek van het wijnhuis voerde.

Zoodra zij daar allen vereenigd waren, werd het luik weder nedergelaten.

De jonge minnares van het bendevoofd bleef geheel alleen in het naargeestige dievenhol achter.

Snel liepen de zeven mannen door de smalle gang, die langs de gelagkamer naar de straat voerde.

Black Devil opende de deur en keek behoedzaam om zich heen.

Daarop wendde hij zich tot Raffles en zeide op dreigenden toon:

— Luister goed! Gij zult mij nu wel hebben leeren kennen. Gij en uw vriend zijt ongewapend. Wij moeten ons nu verdeelen — indien wij met zeven man aan het station kwamen, zou dat zeker opzien baren. Johnny en ik gaan met uw vriend mede, de overigen zullen u vergezellen!

— Wat is de strekking van deze mededeeling? vroeg Raffles onverschillig.

— Deze, dat al mijn mannen in opdracht hebben u onverbiddelijk neer te schieten, bij het eerste teeken van verraad. Bedenk wel, dat gij volkomen in onze macht zijt!

— Mijn waarde heer de bandiet, ik vergeet dat geen oogenblik! antwoordde Raffles kalm.

— Zoo mag ik u hooren spreken! zeide Black Devil, terwijl er een valsch lachje om zijn lippen speelde. En nu op weg. Het is al geheel donker en als alles goed gaat, kunnen wij nog voor middernacht terug zijn.

Met haastigen tred begaven de zeven mannen zich nu in twee groepjes verdeeld op weg.

Zij riepen zoo spoedig zij konden twee huur-auto's aan en lieten zich naar het Victoria-station brengen.

Zij kwamen daar juist op tijd om den trein naar Staffordshire te nemen.

Er waren weinig reizigers en Raffles, Clarke, Pitney en Musgrave zaten geheel alleen in een coupé.

Binnen drie kwartier was de afstand afgelegd.

Er waren slechts zeer weinig woorden tusschen de vier reizigers gewisseld.

Ieder scheen in zijn eigen gedachten verdiept te zijn.

Omstreeks half tien verlieten de zeven mannen weder in twee groepen het kleine station.

De villa van Graaf Dartmore lag omstreeks twintig minuten gaans daar vandaan.

Zij kwamen op hun weg slechts zeer weinig wandelaars tegen, want de meeste bewoners van dit plaatsje, voor het meerendeel landbouwers, hadden de gewoonte, zich zeer vroeg ter ruste te begeven.

Spoedig doemde de donkere massa van de villa voor het oog der zeven mannen op.

Zij was midden in een vrij groot park gelegen, dat door een tamelijk lagen tuinmuur omgeven was.

Niets deed zich hooren achter dezen muur.

Het geheele park scheen uitgestorven.

In de villa zelf brandde geen enkel licht.

Black Devil boog zich naar Raffles toe en fluisterde hem in:

— De villa schijnt inderdaad geheel verlaten te zijn!

— Dat wist ik wel! antwoordde Raffles droog.

— Maar de hond? vervolgde Black Devil.

— Het is de hond van den tuinman, en ik heb mij eenigszins met hem bevriend! zeide Raffles. Ik geloof niet, dat hij ons kwaad zal doen.

De zeven mannen waren nu van den landweg afgeweken en hadden zich naar den parkmuur begeven, terwijl zij zich zooveel mogelijk achter het kreupelhout verborgen hielden.

Spoedig stonden zij aan den voet van den muur.

Black Devil scheen na te denken.

Toen nam hij zijn revolver ter hand en zeide op bevelenden toon tot Raffles:

— Klimt gij eerst over den muur! Als de hond u aanvalt, kunnen wij gerust rechtsomkeert maken.

Raffles had spoedig een vooruitstekenden steen in den muur gevonden en was in een wip boven op den muur.

Zoodra hij daar zat, riep hij in een zonderlinge, geheel onbegrijpelijke taal Charles eenige woorden toe.

Deze antwoordde vlug in dezelfde taal.

— Wat zegt gij daar? siste Black Devil tusschen de tanden.

— Niets bijzonders! antwoordde Raffles kalm. Het is een taal, die wij vaak onder elkaar gebruiken en die ons tot een tweede gewoonte geworden is. Ik zeide mijn vriend eenvoudig, dat hij mij aanstonds moet volgen, omdat ook hij hier het best de inrichting van het huis kent!

— Dan zou ik u sterk raden, dat voortaan in begrijpelijke taal te doen, of het zou u kunnen berouwen! fluisterde Black Devil op dreigenden toon!

Plotseling hield hij op.

Aan den kant van den muur werd eenig gerucht hoorbaar.

— Wat is dat? vroeg hij verschrikt.

— De hond! antwoordde Raffles kalm.

— Maar hij geeft in het geheel geen geluid! Kent hij u dan zoo goed?

— Dat heb ik u toch zooeven gezegd! antwoordde Raffles eenigszins ongeduldig. Denkt gij soms, dat ik zulk een onderneming waag, als ik mij niet van te voren met de honden bevriend heb?

Hij boog zich eenigszins voorover en sprak fluisterend eenige liefkoozende woorden, blijkbaar tot een grooten waakhond gericht, die met zijn voorpooten de steenen van den muur bekrabbelde.

Het volgende oogenblik liet Raffles zich van den muur glijden.

Black Devil en Charles waren de eersten die hem volgden.

En spoedig waren ook alle andere bandieten bij hen.

— Zouden wij de maskers niet voordoen? vroeg Black Devil, terwijl hij het zijne uit den zak haalde.

— Dat kunt gij mijnentwege doen! zeide Raffles onverschillig, maar ik kan er het nut niet van inzien.

— Zoo, en als men ons herkent?

— Wie zou u herkennen? Er is niemand in het huis.

— Zijt gij daar zoo zeker van?

— Volmaakt zeker! Maar als gij het niet gelooft — doe dan mijnentwege uw masker voor.

Black Devil keek Raffles even met zijn stekende oogen onderzoekend aan en stak toen het masker langzaam weder in zijn zak.

— Het is goed! zeide hij kortaf. Laten wij wat voort maken!

Alle bandieten hadden zich thans met hun revolvers gewapend en slopen behoedzaam over het pad naar de villa, die zich op ongeveer vijftig meter afstand verhief.

De hond liep kalm naast Raffles mede.

Soms ook sprong hij vroolijk naar Charles toe.

De bandieten schenen hem echter wantrouwen in te boezemen.

Clarke was de eenige, door wien het prachtige, groote dier zich liet streelen, een feit, waarop deze niet weinig trotsch was.

Voor het huis gekomen, hielden de zeven mannen stil achter een boschje, zoodat zij van het tuinhek onmogelijk gezien konden worden.

— Nu zou ik u raden, zeide Raffles, het huis aan twee zijden binnen te dringen, omdat het toch niet volstrekt is buitengesloten, dat er sedert gisteren toch nog menschen in de villa zijn gekomen.

— En hoe zouden wij dat moeten doen? vroeg Black Devil fluisterend.

— Zeer eenvoudig! Aan de achterzijde van de villa bevindt zich een klein tuindeurtje.

— Moeten wij dat openbreken?

— Neen, dat is niet noodig! antwoordde Raffles want ik heb gelegenheid gehad een wasafdruk te maken van het slot en daarnaar een sleutel.

Hij haalde bij deze woorden een klein sleuteltje uit zijn vestzak, dat hij Black Devil overhandigde.

Deze draaide het even heen en weer in zijn handen en wierp toen Raffles een bewonderenden blik toe.

— Dat is uitstekende arbeid! fluisterde hij.

— Ik dank u voor deze lofspraak! zeide Raffles met een kleine buiging van het hoofd.

Black Devil dacht even na en hernam toen:

— Wat zoudt gij ervan zeggen, indien vier mannen aan de achterzijde binnendrongen en drie aan dezen kant?

— Ik vind het uitstekend! zeide Raffles onverschillig.

Maar hij wendde zich snel om, om het schitteren van zijn oogen te verbergen.

— Dan gaan Clarke, Pitney, Johnny en uw vriend aan de achterzijde het huis binnen, terwijl Musgrave, gij en ik aan de voorzijde binnendringen. Keurt gij dit goed?

— Ik heb er volstrekt niets tegen! antwoordde Raffles kalm.

Terwijl hij dit zeide, haalde hij een kleine elektrische zaklantaarn te voorschijn en snel liet hij het kleine lampje aan en weder uitgaan.

— Wat doet gij daar? fluisterde Black Devil, terwijl hij opnieuw het voorhoofd fronste.

— Wat zou ik doen? vroeg Raffles eenigszins ongeduldig. Ik overtuig mij, of de lamp goed werkt.

— Dat mag zoo zijn — maar het geleeke toch wel eenigszins op een sein! vervolgde het bende hoofd wantrouwend.

— Een sein? herhaalde Raffles op spottenden toon, en aan wien, als ik vragen mag, wellicht aan de politie van dit dorp, die ik waarschijnlijk in het seinen onderricht heb?

— Gij weet zeer goed, wat ik bedoel! bromde Black Devil tusschen de tanden. Wie weet of gij met uw lantaarn daareven uw metgezel niet hebt gewaarschuwd!

Raffles trad eenige stappen op het bende hoofd toe en greep hem langzaam bij een lapel van zijn jas.

— Hoor eens hier, mijn waarde Black Devil, zeide hij op zachten, maar ernstigen toon, ik ben weliswaar ongewapend, terwijl gij en uw mannen van revolvers zijt voorzien. Maar ik zou u toch willen aanraden, mij niet al te ongeduldig te maken! Ik heb u hier gebracht en ik wil u ook voorgaan bij de inbraak! Maar gij zult mij een groot genoegen doen, als gij paal en perk stelt aan uwe opmerkingen, die mij, kort en goed, vervelen!

Black Devil had met open mond naar deze korte toespraak geluisterd.

Men had hem herhaaldelijk gezegd, dat John Raffles een man was, die voor dood noch duivel vreesde, maar nooit had hij kunnen denken, dat de Groote Onbekende zulk een toon zou durven aanslaan, terwijl toch zijn lot in handen lag van den man met wien hij sprak.

Hij keek Raffles even strak aan, beet zich op de lippen en zeide met gesmoorde stem:

— Het is goed! Gij hebt niet te vergeefs opgemerkt, dat wij op het oogenblik de sterksten zijn — en ik zal daar geen misbruik van maken, maar ik herhaal u nogmaals, dat ik bij het eerste teken van verraad onverbiddelijk zal zijn.

Als eenig antwoord haalde Raffles onverschillig de schouders op.

Toen vroeg hij kortaf:

— Zullen wij thans gaan? Het begint al laat te worden en men mocht ons eens zien.

Black Devil wierp Raffles nog een laatsten onderzoekenden blik toe en beval toen aan Johnny Pitney en Clarker om met Charles aan de achterzijde de villa binnen te dringen.

Clarker was degeen die het sleuteltje ontving.

Op het oogenblik dat de mannen zich wilden verwijderen, zeide Raffles:

— Nu zou ik u nog aanraden, zoodra gij binnen zijt, u naar de groote eetzaal op de eerste verdieping te begeven, daar kunnen wij dan elkander ontmoeten! De groep die

daar het eerst is, wacht tot de andere zich bij haar voegt!

— Afgesproken! zeide Black Devil; vooruit mannen!

Charles en zijn drie bewakers verdwenen in de duisternis.

Raffles wachtte nog eenigen tijd en wenkte toen Musgrave en Black Devil, hem te volgen.

Het bendehoofd had zijn metgezel een snellen en veelbeteekenden blik toegeworpen.

Beiden hadden hun revolvers ter hand genomen en liepen vlak achter Raffles aan, terwijl zij den blik geen oogenblik van hem afwendden.

HOOFDSTUK VII.

EEN INBRAAK MET HINDERNISSSEN.

Raffles bleef voor een vrij groot raam staan, waarvan het kozijn zich ongeveer een meter boven den grond bevond.

Hij keek door een reet van het luik naar binnen en knikte goedkeurend.

— Hier moeten wij door! zeide hij fluisterend.

— Is deze kamer onbewoond? vroeg Black Devil.

— Ja, het is de ontvangzaal? De slaapkamers bevinden zich allen op de tweede verdieping.

— Maar hoe zullen wij hier in komen? De luiken zijn gesloten!

Raffles wierp Black Devil een verachtelijken blik toe.

— En gij wilt hoofd van een bende zijn, van een Londensche bende nog wel? vroeg hij minachtend. Laat gij u weerhouden door een paar simpele luiken?

Black Devil beet zich woedend op de lippen en bromde iets onverstaanbaars.

Toen fluisterde hij:

— Maak niet zooveel praatjes en forceer liever deze luiken als gij dan zoo knap zijt.

Raffles zette de kleine tasch op den grond, die Charles voor hem had medegebracht, en haalde er eenige instrumenten uit.

Zonder ook maar eenig gerucht te maken zaagde hij met een bijzonder werktuig de schoot door van het slot, waarmede het luik gesloten was.

Daarop greep hij den ring van een der luiken en trok ze beide nu gemakkelijk open.

Vervolgens sneed hij een der ruiten met bewonderenswaardige snelheid uit de sponning.

Beide kunstbewerkingen hadden nauwelijks tien minuten in beslag genomen.

Raffles trad op Black Devil toe en fluisterde:

— Zoo werkt John Raffles, mijn waarde Black Devil.

— Ik wil eerlijk bekennen, dat het mij moeite kost om het toe te geven, zeide de bandiet, maar het is waar — gij zijt een geniaal man! Zelfs het knapste lid van mijn bende zou zeker een half uur noodig hebben gehad om het zware luik en de dikke ruit daarachter te openen. En nu voorwaarts!

Raffles was reeds op de vensterbank gesprongen.

Hij knielde er op neder en sloeg voorzichtig het zware gordijn terug, dat voor het raam was neergelaten.

Daarop keerde hij zich om en knikte snel eenige malen, als om aan de beide andere mannen te kennen te geven, dat zij konden volgen.

Het volgende oogenblik was hij in het vertrek gesprongen en had het gordijn terzijde geschoven.

Black Devil en Musgrave volgden hem snel.

De drie mannen stonden nu in een vrij groot, fraai gemeubeld vertrek, dat blijkbaar zeer weinig gebruikt werd.

De meubelen, de spiegels, de schilderijen en de gaskroon waren met hoezen en lakens overtrokken.

Raffles had, nadat hij het gordijn voor het raam weder had toegeschoven, zijn zaklantaarn doen ontgloeien.

Hij belichtte het vertrek tot in alle hoeken en zeide toen:

— Hier hoeven wij niet te zoeken — hier is zeker niets te halen!

— Kent gij hier den weg? vroeg Black Devil.

— Een vrij zotte vraag, mijn waarde Black Devil! Indien ik hier den weg niet kende

zou ik ook onmogelijk een plattegrond van het gebouw hebben kunnen maken. Indien ik mij niet sterk vergis, bevindt dit papier zich in uw zak.

Weer wierp Black Devil, Raffles een somberen en wraakzuchtigen blik toe.

Zijn rechterhand omklemde krampachtig de kolf van zijn revolver.

— Gij durft heel wat zeggen, John Raffles! siste hij! Zijt gij vergeten, dat gij in mijn macht zijt?

Raffles antwoordde niet, maar wierp het bendevoofd een minachtenden blik toe.

Daarop trad hij naar de gangdeur en opende deze.

— Volg mij slechts! zeide hij op zachten toon. Ik weet den weg beter dan gij.

Juist toen de mannen de deur wilden uitgaan, klonk een gedempte kreet achter in het huis.

Black Devil bleef stilstaan en legde zijn linkerhand op den arm van Raffles.

— Wat is dat? fluisterde hij heesch.

— Ik weet het niet! antwoordde Raffles kalm. Misschien zijn de andere mannen op een bewoner van het huis gestuit.

— Maar die kreet dan?

— Wel, ik geloof niet, dat uw mannen voor een gewelddaad terugdeinzen! zeide Raffles kalm.

— Gij wilt zeggen....?

— Ik wil zeggen, dat deze kreet waarschijnlijk geslaakt wordt door een bewoner van het huis, op het oogenblik dat uw mannen hem het levenslicht hebben uitgeblazen!

— Als zij het dan maar goed gedaan hebben! siste Black Devil, terwijl zijn oogen woest fonkelden. Er is niets zoo gevaarlijk dan iemand alleen maar te verwonden!

— Een zeer wijze opmerking, Black Devil! zeide Raffles ironisch.

— Maar weet gij zeker dat wij nu geen gevaar meer loopen? Was die man de eenige bewoner van het huis?

— Indien hij werkelijk hier in huis was, dan zal er wellicht nog een oude bediende zijn, maar deze slaapt op de zolderverdieping en kan onmogelijk dien zwakken kreet gehoord hebben! Kom, laat ons verder gaan.

De drie mannen stonden nu onder aan de trap. Raffles liep vooruit.

Daarop volgde Black Devil, terwijl Musgrave op eenigen afstand den kleinen stoet sloot.

Raffles begon langzaam de breede eikenhouten trap te bestijgen!

— Waarom hebt gij uw lantaarn gedoofd? vroeg Black Devil plotseling. Ik kan geen hand voor oogen zien!

— Wilt gij dan, dat men door het groote raam boven de huisdeur ons licht kan zien? vroeg Raffles.

— Dat kan mij niet schelen! antwoordde Black Devil op ruwen toon. Maak licht, of het zal u berouwen!

Maar op dit zelfde oogenblik deed zich dicht

achter hen een zonderling krakend geluid hooren.

Musgrave slaakte een doffe kreet.

— Wat is dat? riep Black Devil op woesten toon. Waarom schreeuwt gij, Musgrave?

Het bendevoofd keek achter zich, maar het was zoo duister dat hij niets kon onderscheiden.

— Wilt gij antwoord geven, gij hond? bulderde Black Devil nu, zonder op het gevaar te letten.

Geen antwoord!

Alles achter hem bleef stil en duister!

De bandiet stiet een vreeselijken vloek uit en schreeuwde tot Raffles, die eenige treden hooger stond:

— Maak onmiddellijk licht, want bij den duivel, ik zal u weten te treffen al heerschte hier de duisternis van de hel!

Het eenige antwoord van Raffles was een kort, snijdend lachje.

Weer liet zich het zonderlinge krakende geluid hooren.

Black Devil stiet een gil uit.

— Ga uw makker maar opzoeken! riep Raffles triomphantelijk.

Tegelijkertijd knipte hij zijn electrische zaklantaarn aan en keek achter zich.

Het geheele onderste gedeelte van de trap was als het ware in den grond verzonken en in plaats daarvan vertoonde zich het bovenende van een flauw hellende breede plank, die blijkbaar naar een zeer diepen, duisteren kelder afdaalde.

Maar op zijn beurt uitte Raffles een kreet van woede.

Hij had op de verhevenheid van de leuning gedrukt, terwijl de drie mannen naar boven klommen en bij het wegzinken van het eerste gedeelte van de trap was Musgrave langs de schuine plank in de diepte gegleden.

Maar bij het tweede gedeelte had Raffles den afstand in donker blijkbaar niet goed berekend, want Black Devil hing met het bovenlijf over de onderste treden van het bovenste gedeelte van de trap.

Hij had zich met de linkerhand krampachtig aan een der trapstijlen vastgeklemd en met de rechterhand mikte hij zorgvuldig op Raffles.

Er lag een duivelsche uitdrukking van zegepraal op het gelaat van den bandiet.

— Dat hadt gij niet gedacht, hè, mijnheer de verrader? Gij hebt mij in een val willen lokken? Welnu, gij zult uw rol voor de laatste maal gespeeld hebben. Vaar ter helle!

Met deze woorden drukte Black Devil af.

Een doffe tik werd gehoord.

Het gelaat van den bandiet vertrok op vreeselijke wijze.

Nogmaals haalde hij den trekker over.

Het magazijn draaide een slag om, maar weder ketste het wapen.

Voor de derde maal drukte Black Devil het wapen af, voor de derde maal weigerde het enklonk niets dan het sarrend getik van de haan in zijn ooren.

Met een vreeselijken vloek wierp hij het wapen van zich af.

Er was hem een licht opgegaan.

— O, jouw duivelin! kreet hij, terwijl het schuim hem op de lippen kwam. Zij heeft het kruit uit de patronen gehaald!

Raffles antwoordde niets, maar liet slechts zijn kort, scherp lachje hooren.

— Dat is voor mij een zeer gelukkige omstandigheid! zeide hij. Maar kom, laat ik u uit deze onaangename positie halen. Gij zijt nu weerloos.

Met deze woorden daalde Raffles een paar treden naar beneden, hield zich met de linkerhand aan de leuning vast, greep met zijn ijzersterke vuist den bandiet in den nek en trok hem naar boven, zooals hij het een hond zou gedaan hebben, die op het punt van verdrinken stond.

Zonder den bandiet tijd te gunnen weder overeind te komen, sleurde hij hem over de bovenste treden en door een smalle gang naar een deur, die hij open wierp.

Hij draaide een schakelaar om, terwijl hij nog steeds den bandiet, die vruchteloos worstelde om zich los te rukken, in den kraag hield.

Nu pas liet hij hem los.

En op hetzelfde oogenblik werd het hem duidelijk, dat Black Devil zijn man al zeer slecht kende, hoeveel men hem dan ook van den Grooten Onbekende verhaald mocht hebben.

Hij kwam namelijk op het noodlottige denkbeeld zijn tegenstander ongewapend te lijf te gaan.

Het zou hem spoedig berouwen.

Raffles liet den bandiet, die bleek van woede was, en met gebogen hoofd op hem losstormde, kalm naar zich toekomen en bracht hem toen zulk een geweldigen stoot onder de kin toe, dat Black Devil om en om rolde en toen bewusteloos bleef liggen.

Toen hij weder tot zichzelf kwam, zat hij in een grooten stoel en toen hij een verwilderden blik om zich heen wierp, zag hij op eenigen afstand Raffles op een hoek van de tafel zittend, vroolijk met de beenen schommelend en spelend met een revolver van eerbiedwaardige afmeting.

Black Devil wreef zich over het voorhoofd met het gebaar alsof hij uit een zwaren droom ontwaakte.

— Waar ben ik hier? fluisterde hij nauwelijks hoorbaar.

— In mijn huis, mijn waarde, antwoordde Raffles op vriendelijken toon. Gaarne zou ik u hier het welkom toeroepen, maar daarvoor is uw toestand en de mijne toch wel wat al te zonderling.

Black Devil rees half overeind in zijn stoel en keek zijn tegenstander aan met oogen die van woede uit hun kassen dreigden te puilen.

— Dit is dus uw huis, gij schurk?

— Het is mogelijk dat gij er aan getwijfeld hebt, Black Devil, maar gij hadt dat toch moeten merken tijdens dat kleine intermezzo op de trap! zeide Raffles spottend.

Op dat oogenblik werd er aan de deur geklopt.

— Binnen! riep Raffles met heldere stem. Clarker en Charles traden binnen.

Clarker had zijn zware revolver nog steeds in de rechterhand.

Black Devil uitte een woesten kreet van zegepraal, maar hij onderdrukte dien aanstonds, toen hij zag, dat er slechts twee mannen binnen traden.

— Waar zijn de anderen? Waar zijn Johnny en Pitney? schreeuwde hij!

— Weg! antwoordde Clarker lakoniek.

Black Devil scheen zijn ooren niet te gelooven.

— Weg, zegt gij? herhaalde hij toonloos. Maar is dit huis dan behekt? En wat staat gij daar, gij ezel, met uw revolver te spelen. Waarom schiet gij dien ellendeling daarginds niet overhoop?

Clarker hief langzaam zijn revolver op en wees er mede naar Raffles, die nog steeds op de tafel zat en opgewekt van den een naar den ander keek, als woonde hij een aardig blijspel bij.

— Dien daar meent gij? vroeg de bandiet langzaam.

— Wien zou ik anders bedoelen? brulde Black Devil, ten toppunt van razernij. Maar schiet dan toch, ellendeling!

— Meent gij heusch dat ik op dien heer daar moet schieten? hernam Clarker met tergende langzaamheid.

— Ben je krankzinnig geworden, Clarker? riep Black Devil uit, terwijl zijn gelaat een angstige uitdrukking aannam, als vreesde hij werkelijk dat de bandiet gek was geworden. Weet je niet tegen wien je spreekt, Clarker?

— Ja zeker — ik spreek tegen Black Devil, het beruchte bendehoofd! Maar gij schijnt niet te weten, tot wien gij het woord richt!

Black Devil steunde met beide sidderende handen op de leuning van zijn stoel en kwam met moeite overeind.

Zijn gelaat was doodsbleek en zijn tanden klapperden, toen hij vroeg:

— Wie zijt gij dan?

Clarker deed een snellen greep naar zijn hoofd en rukte zijn lichtblonde pruik af.

Gitzwart haar werd nu zichtbaar.

— Wie ik ben, behoeft gij niet te weten! zeide hij bedaard. Ik ben in dienst van John Raffles. Laat u dat voldoende zijn. En Mister Clarker ben ik zeker niet, want die zit op het oogenblik in een cachot van Scotland Yard!

Black Devil staarde den spreker aan, als zag hij een geestverschijning.

Toen liet hij langzaam zijn stekende oogen van den een naar den ander dwalen.

Zijn gelaat was vreeselijk om aan te zien, zoodanig was het door woede en haat verwrongen.

— Die ellendige vrouw! siste hij. Wacht, als ik haar weder in mijn handen krijg. Zij zal voor dit alles boeten!

Nu liet Raffles zich van zijn tafel glijden en zeide, terwijl hij eenige stappen naar den bandiet toedeed, op ernstigen toon:

— Neen Black Devil — dat zult gij niet!
Gij zult deze vrouw vrij laten.

— Denkt gij dat? gilte Black Devil woest. Dan kent gij mij toch niet. Ik geef u de verzekering, dat men mij niet tevergeefs mijn bijnaam heeft gegeven. Ik zal haar toonen, dat ik inderdaad een duivel ben. Dacht gij, dat ik haar alleen daarginds had gelaten? Neen, neen, geloof dat maar niet. Ik had zeer goed gezien, hoe zij tegen u lonkte en knipoogde! Ik gevoelde dat er iets broeide, en daarom heb ik één man ter bewaking bij haar achtergelaten. Zij zal mij niet ontkomen!

— Is het er zoo mede gesteld? zeide Raffles streng. Dan weet ik wat mij te doen staat.

Hij wendde zich tot zijn beide metgezellen en beval op korten toon:

— Bindt dien man!

In een ommezien waren Charles en Henderson — want die en niemand anders was de gewaande Clarker — bij het bende hoofd.

Deze wilde tegenstand bieden, maar de reusachtige chauffeur schudde hem als een klein kind door elkaar en maakte hem spoedig geheel machteloos.

Eenige minuten later zat Black Devil met dikke touwen gebonden, niet in staat om een lid te verroeren, in zijn stoel.

— Zoo! zeide Raffles. En nu zal mijn helper, wiens naam ik u niet zeg en die wij voor het gemak Jack zullen noemen, u eens vertellen, dat Clarker inderdaad iemand anders is. Vertel eens op, Jack! Ik ben ook nog niet geheel en al op de hoogte. Weliswaar hebben een paar woorden in onze vreemde taal gewisseld, mij van het feit zelf op de hoogte gebracht, en ook een electrische zaklantaarn kan onder zulke omstandigheden goede diensten bewijzen, maar toch zou ik gaarne een aaneengeschaald verhaal van het gebeurde te hooren krijgen.

— O, het is gauw verteld, Sir! antwoordde Henderson. Gij moet dan weten, dat mijnheer Charles plotseling kwam binnen stuiven — gij begrijpt wel waar, en mij verhaalde wat er aan de hand was. Gij begrijpt dat ik onmiddellijk tot zijn dienst was, om u te helpen. Mijnheer Charles nam het plan, waarom gij hem hadt gezonden, uit een bekende lade, gij weet wel waar — en toen begaf hij zich weder zoo snel mogelijk naar de auto, want er mocht natuurlijk geen tijd verloren worden, daar de schurken u zeker om acht uur om het leven gebracht zouden hebben.

— Ja, mijn beste Jack, daar waren zij inderdaad al heel aardig mede bezig! merkte Raffles lakoniek op.

— De schurken! bromde Henderson, terwijl hij zijn reusachtige vuisten balde. Nu, onderweg, terwijl wij hard voortliepen, maakten wij een klein plan op. Maar laat ik dadelijk zeggen, dat de politie het in de war heeft gegoooid.

— Dus die heeft inderdaad een rol in het gebeurde gespeeld? vroeg Raffles belangstellend.

— Zeker mijnheer, anders waren wij bepaald

veel vroeger gekomen. Nu dan, even voordat de auto in het gezicht kwam, scheidden mijnheer Charles en ik. Hij liep recht door, terwijl ik langs een kleinen omweg de auto van achteren naderde. Zoodra hij erin had plaats genomen en de wagen zich in beweging stelde, sprong ik er achter op. Maar lang reden wij niet, of daar kwam die vervloekte politieauto aanzetten. Gij zijt er bij geweest, Sir, terwijl ik het verhaal aan dien doorgewinterden schobbejak daar mededeelde. En wat dat betreft, is het ook naar waarheid verteld. Wij vochten voor ons hachje, maar die blauwe kerels namen een paar onzer gevangen. Clarker zou ook bijna ontsnapt zijn, maar toen kwam mijnheer Charles hier op een prachtig denkbeeld. Hij riep mij onder het loopen toe, wat wij zouden doen. Ik wenkte een huurauto en liet mij zoo vlug als de wagen wilde loopen, weder naar huis brengen. Daar zond ik den man weg en haalde zelf een van onze huurauto's uit de garage.

— En wat had mijnheer Charles in dien tusschentijd gedaan? vroeg Raffles, die het verhaal met de grootste aandacht gevolgd had.

— Die had Clarker overgehaald met hem een wijnhuis binnen te gaan. Zoogenaamd om zich aan de nasporing van de politie te onttrekken. Clarker heeft daar ook inderdaad wijn gedronken — maar met een snuifje van zeker poeder er in, dat hem spoedig van geen toeten noch blazen meer deed weten. Ik kwam daar met mijn auto aan, we laadden den bewusteloze er in, reden bliksemsnel naar huis en daar nam ik zijn uiterlijk aan, wat des te gemakkelijker ging, daar hij juist mijn gestalte heeft en de kleur van mijn oogen. Alleen zijn haar was nogal rossig, maar dat werd met een pruik verholpen.

— En wat heb jullie toen met den echten Clarker gedaan? vroeg Raffles glimlachend.

— In een huurauto gezet, den chauffeur een goede fooi gegeven en hem regelrecht naar Scotland Yard gezonden, waar men blijkbaar met ongeduld op hem heeft zitten wachten!

Black Devil stiet een doffen kreet van woede uit.

Raffles echter lachte hartelijk en drukte den moedigen chauffeur krachtig de hand.

— Het heeft mij weliswaar een paar benauwde oogenblikken gekost, maar gij hebt goed gehandeld! zeide hij.

— En wilt gij nu eens zeggen, wat er met mijn mannen gebeurd is? vroeg Black Devil. Die hebben zeker den hals gebroken?

— Neen, daarop mogen wij niet hopen! zeide Raffles koud. Zij zijn zeer waarschijnlijk zelfs zonder gebroken beenen op den bodem van den kelder beland.

— En wat wilt gij met hen doen?

— Hen aan de politie uitleveren, evenals u! antwoordde Raffles, terwijl hij zijn staalgrijze oogen met een ijskoude uitdrukking op het gelaat van den bandiet richtte. Gij zijt zeer ordinaire, onbelangwekkende gauwdieven, gij deinst zelfs niet voor een moord terug — in het

kort, gij zijt mij zeer antipathiek. Kom Charles en Jack — wij zullen de rijpe vruchten van onze onderneming eens gaan plukken.

Hij onderzocht nog eens goed de touwen van den gevangene en verliet het vertrek, door zijn beide metgezellen gevolgd, terwijl Black Devil hen een vloed van de gemeenste verwenschingen achterna brulde.

De drie mannen begaven zich in de gang en lichtten aan het eind daarvan niet zonder moeite een vrij groot vierkant luik op.

— Zijt gij daar? riep Raffles met krachtige stem.

— Ja! riepen twee klagende stemmen tegelijk terug.

— Werp uw revolvers naar buiten! beval Raffles.

— Het luik is te hoog! werd er teruggeroepen.

Raffles antwoordde niet en liep naar den hoek van de gang, waar een groote ladder lag, die hij met behulp van Henderson in den kelder liet zakken.

Tegelijkertijd drukte hij op een electrischen knop, waardoor de kelder in een zee van licht baadde, terwijl de gang in diepe duisternis gehuld bleef.

— Nu zullen de schurken tenminste niet onverhoeds op ons kunnen schieten, zeide Raffles tevreden, wij staan geheel in duister. Daarop beval hij met luider stem:

— Klimt een voor een tegen deze ladder op. De eerste man moet de revolvers meebrengen, en als er ook maar een mankeert, zend ik hem naar de plaats waar hij reeds lang behoorde te zijn — gij begrijpt zeker wel, wat ik bedoel.

Hij had nog nauwelijks uitgesproken, of reeds klauterde een der bandieten tegen de smalle ladder op.

Vier revolvers, aan een touw geregen, hingen om zijn hals.

Zoodra hij boven was, liet de man zich zonder tegenstand te bieden de revolvers afnemen, en zijn polsen in een paar boeien sluiten.

Zoo ging het eveneens met de drie anderen!

De bandieten waren allen min of meer gehavend door den val, maar zij konden tenminste loopen.

Henderson dreef hen als een kudde voor zich uit en daarop werden zij allen in een afzonderlijk vertrek opgesloten.

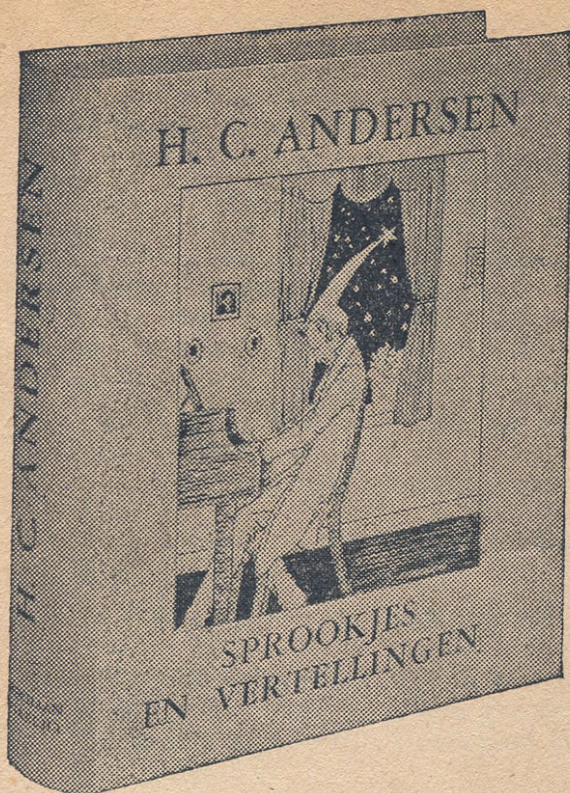
De sleutels werden van buiten op de deur gestoken.

Tenslotte begaf Raffles zich nogmaals naar de kamer waar Black Devil was opgesloten, ging met gekruiste armen voor hem staan, keek hem met zijn doorborende oogen strak aan en zeide:

— Nu hebt gij kennis gemaakt met John Raffles, Black Devil. Het is u noodlottig geweest, zooals gij wel zult zien. En toch, als gij geen bedreigingen had geuit tegenover Cora, wie weet, had ik u toch nog vrijuit laten gaan. Maar nu ken ik geen erbarmen. Aan u is niets te bederven, terwijl zij wellicht nog de kiemen in zich heeft om een ander en een beter mensch te worden! Ik ga nu naar Londen terug en over eenige uren zijt gij allen gearresteerd!

— En Cora, wat denkt gij met haar te doen? vroeg Black Devil, terwijl hij Raffles met valschen blik aankeek.

— Ik ben u daaromtrent geen rekenschap verschuldigd! antwoordde Raffles op koelen toon, maar ik wil u wel zeggen, dat zij van mij in geen enkel opzicht last zal hebben — in geen enkel opzicht, verstaat gij? Wel wil ik haar leven een andere bestemming trachten te geven — en ik zal al ruim tevreden zijn, als zij den man spoedig vergeet die Black Devil heet!



GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een



volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627,
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.



BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

